

DE STER

December 1973 · 73e Jaargang · Nummer 12

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

December 1973
73e Jaargang — Nummer 12

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball Howard W. Hunter
Ezra Taft Benson Gordon B. Hinckley
Mark E. Pertersen Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley Boyd K. Packer
LeGrand Richards Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown Bruce R. McConkie

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.

Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)

Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoudsopgave

Het antwoord staat in de Schriften , president Harold B. Lee	487
De bergrede , David H. Yarn jr.	490
Profetieën en beloften uit de Leer en Verbonden , Rodney Turner	495
Een zelfportret van de profet Joseph , J. Lewis Taylor	499
Aanwijzingen voor het schrijven van gezangen , Alexander Schreiner	504
Vraag en antwoord	507
Marktwaarde , Matthew Cowley	509
Volg de leiders van de Kerk , president Harold B. Lee	510
Priesterschapsverantwoordelijkheid , president N. Eldon Tanner	515
Hoe onze roeping in het priesterschap te eren , president Marion G. Romney	520
DE kleine STER	
Het kerstverhaal	169
Kerstboodschap aan de kinderen van de kerk, overal , het Eerste Presidentschap	170
Broeder Joseph	172

BOODSCHAP VAN
HET EERSTE
PRESIDENTSCHAP

HET ANTWOORD STAAT IN DE SCHRIFTEN

Door President HAROLD B. LEE

Weloverwogen sprak Paulus tot de hem dierbare Timotheüs: „Heb acht op uzelf en op de leer; volhard daarin; want dat doende, zult gij en uzelf behouden, en die u horen.” (I Tim. 4 : 16) Maar vervolgens zei hij: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.” (I Tim. 5 : 8.)

Onlangs werd ik droevig gestemd toen een zuster, opgegroeid onder heiligen der laatste dagen, mij de vraag stelde: „Hoe zit het met de mensen van vóór Adam?” Ik dacht, dat ze een zeer grondige kennis van het Evangelie had. Ik vroeg haar: „Wat bedoelt u met mensen van vóór Adam geleefd?” Zij antwoordde: „Er zijn toch bewijzen dat er mensen op aarde geleefd hebben vóór Adam?”

Ik zei: „Maar er staat toch in de Schriften: „En Ik, de Here God, formeerde de mens uit het stof der aarde, en blies in zijn neusgaten de adem des levens; en de mens werd tot een levende ziel, het eerste vlees op aarde en ook de eerste mens...!”” (Moz. 3 : 7.) Ik vroeg haar: „Geloof u dat?”

Zij twijfelde aan de schepping omdat zij de theorieën van geleerden gelezen had. Wat haar dwars zat was: „Hoe kunnen wij de wetenschap met onze godsdienst doen overeenstemmen?”

Het antwoord hierop moet luiden: „Als de wetenschap zich vergist, brengt u waarheid met dwaling in overeenstemming en dat kan toch niet.”

De zendelingen die uitgaan om het Evangelie te prediken stellen dikwijls de vraag hoe wij de leerstellingen van geleerden in overeenstemming kunnen brengen met de

Evangelieleer en de tempelverordeningen. In antwoord daarop verwijs ik wel naar de openbaring die in 1833 te Kirtland aan Joseph Smith werd gegeven. Deze openbaring handelt over de grote gebeurtenis die zal plaatsvinden aan het begin van het duizendjarig rijk, wanneer de Here zal komen. De Here zei: „Ja, voorwaar zeg Ik u: Te dien dage, wanneer de Here zal komen, zal Hij alle dingen openbaren —

„Dingen, die voorbij zijn gegaan, en verborgen dingen, die geen mens wist, dingen met betrekking tot de aarde, waardoor deze werd gemaakt, en het doel en oogmerk er van —

„Hoogst waardevolle dingen, dingen, die boven zijn, en dingen, die beneden zijn, dingen, die in de aarde zijn, en op de aarde, en in de hemel.” (L&V 101 : 32-34)

Daarna zei ik: „Als u en ik erbij zijn, als de Here dit alles openbaart, zal ik antwoord geven op uw vragen hoe de aarde is geformeerd en hoe de mens op aarde is geplaatst. Tot dat tijdstip zullen we het moeten doen met de staving en de zekerheid die de Schriften ons bieden en voor de rest moeten wij aanvaarden door geloof.” President Joseph F. Smith heeft eens gezegd: „Onze jonge mensen zijn toegewijde studenten. Met het juiste doel voor ogen zoeken zij naar waarheid en kennis.

In dit proces moeten zij noodzakelijkerwijs tijdelijk de theorieën van de mens hanteren. Zo lang zij deze echter zien als hulpmiddel voor wetenschappelijk onderzoek, schuilt er geen direct gevaar in. De moeilijkheden ontstaan pas als men deze theorieën voor waarheid aanneemt; de onderzoeker loopt dan het gevaar om hopeloos van de rechte weg af te dwalen.” (Gospel Doctrine [Deseret Book Co., 1939], blz. 38.)

Enkele jaren geleden had ik het voorrecht om een bijeenkomst bij te wonen met Dr. Henry Eyring, één van onze grote geleerden. Men stelde hem de vraag: „Dr. Eyring, waarom heeft de Here niet geopenbaard hoe deze dingen tot stand zijn gebracht?”

Als ik me goed herinner, luidde zijn antwoord ongeveer als volgt: „Ach, we kunnen dat vergelijken met het uitleggen van de theorie der atoomenergie aan een achtjarig kind. Het achtjarige kind zou het niet begrijpen. Tot de tijd dat wij het kunnen begrijpen, zijn wij afhankelijk van wat de Here ons heeft medegedeeld.” Dr. Eyring heeft geschreven: „Ik heb dikwijls de volgende vraag horen stellen: „Dr. Eyring, hoe kunt u als geleerde de geopenbaarde godsdienst aanvaarden?” Het antwoord hierop is simpel. Het Evangelie wijst ons juist op de waarheid. Dezelfde zakelijke toetssteen die op de wetenschap van toepassing is, is ook van toepassing op de godsdienst. Probeer maar. Heeft het succes? Het begrip van een God, die in het universum regeert en zich bekommert om hoe alles in zijn gang gaat, is ondenkbaar zonder de gevolgtrekking dat Hij geïnteresseerd is in de mens, het opmerkelijkste fenomeen op aarde. Omdat Hij in de mens geïnteresseerd is, is het vanzelfsprekend dat Hij een plan voor de ontwikkeling en het welzijn van de mens heeft opgesteld. Dit plan is het Evangelie van Jezus Christus.

„... Het Evangelie is waarachtig het plan dat de Schepper van het universum heeft opgesteld om Zijn kinderen te leiden en ze tot Hem terug te brengen. Door de eeuwen heen heeft Hij uit Zijn waardige zonen profeten gekozen die optreden als gids voor Zijn kinderen. Heden ten dage wordt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gepresideerd door goede en wijze mannen die hen die zo wijs zijn om te luisteren, aanwijzingen en raad geven.” (*The Faith of a Scientist*, [Bookcraft, 1967] blz. 103-104.)

Enkele jaren geleden vertelde de president van de Zweedse zending over wat hij meemaakte aan boord van een schip dat langs een aantal kleine eilanden naar

Finland voer. Toen de boot zee koos bemerkte hij dat de stuurman zig-zag langs de eilandjes voer. Hij vroeg zich af: „Waarom brengt hij ons niet naar dat mooie eiland in plaats van naar dit onherbergzame?” Hij zei verder: „Toen ik zat te kijken en na te denken, zag ik boomstammen voor ons in het water. Ik realiseerde mij toen dat iemand de veiligste koers in deze wateren in kaart had gebracht zodat wij veilige konden reizen.” Hij leerde hieruit de volgende les: „Op gelijke wijze hebben de geografen van God voor ons de veiligste koers in kaart gebracht. Deze veilige koers staat beschreven in het Evangelie van Jezus Christus, en leidt ons op eenzelfde wijze als ons schip door gevaarlijke wateren.”

Als wij onze leden dit beginsel onderwijzen en deze raadgevingen — ons niet op zijwegen te begeven of te trachten de twijfels in onze gedachten en vragen te onderzoeken — zelf opvolgen, als wij tevreden zijn met wat de Here heeft geopenbaard en wij ons eigen gezin leren in geloof te aanvaarden wat de Here heeft geopenbaard — ben ik van mening dat wij in deze dagen van onzekerheid meer leiding van de Here zullen ontvangen.

Enige tijd geleden beschreef de secretaris van een beroemde filosofische vereniging, toen hij een onderzoek instelde naar het huidige gebrek aan inspiratie, deze tijd als „een tijdperk van de overheersing van niet-geïnspireerden.”

Men kan hieraan de moderne vormen van godsdienst toevoegen die of „door iedere wind van leer” worden rondgeslingerd of tevreden zijn met rituelen in plaats van met geestverheffende zaken. Als ik het mij goed herinner legde de man voorts uit dat de moeilijkheden ongetwijfeld veroorzaakt worden door het feit dat tegenwoordig de bron van de noodzakelijke inspiratie, de Bijbel, door de wereld niet langer betrouwbaar geacht wordt. Het gevolg hiervan is dat de Christus van de Bijbel voor velen een vage, dubbelzinnige persoonlijkheid is geworden die de woorden die Hem toegeschreven worden, net zo goed niet gesproken kan hebben. Slechts als wij de overleveringen van de mens naast ons neer leggen en weer geloof in de Bijbel gaan oefenen, waarvan de waarheid onlangs door ontdekkingen en door de vervulling van profetieën bevestigd is, zullen wij weer die inspiratie ontvangen die geregeerd en hun volk nodig hebben.

De Here heeft ons gezegd: „Doch u is geboden God, Die mildelijk geeft, in alle dingen te vragen; en hetgeen de Geest tot u getuigt, wilde Ik, dat gij met alle heiligheid des harten zoudt doen, terwijl gij oprecht voor Mij wandelt, het doeleinde uwer zaligheid in het oog houdt, alle dingen met gebed en dankzegging doet, opdat gij niet moogt worden verleid door boze geesten, of leerstellingen van duivelen, of door de geboden van mensen; want sommige zijn van mensen, en andere van duivelen.” (L&V 46 : 7)

Wij moeten ons volk leren dat het antwoord op hun vragen in de Schriften staat. Waren we allen maar zo verstandig te zeggen dat we geen enkele vraag beantwoorden tenzij we een leerstellig antwoord in de Schriften zouden vinden. Als wij iemand iets horen onderwijzen dat in strijd is met de Schriften kan ieder van ons weten dat dat een valse stelling is — zo eenvoudig is het. Wij weten niet wat er in de Schriften staat en daarom raden wij maar naar het antwoord dat wij in de Schriften hadden moeten vinden. Ik ben van mening dat dit één van de grootste gevaren is die ons in deze tijd te duchten staan.

Wanneer ik onze zendelingen ontmoet en zij stellen mij vragen over zaken die tempel betreffende, zeg ik hen als slot van ons gesprek: „Ik durf geen van jullie vragen te beantwoorden tenzij ik een antwoord vind in de standaardwerken of in de authentieke verklaringen van de presidenten van de Kerk.”

„Gij moet de dingen, die gij hebt ontvangen, en die u in Mijn Schriften als wet zijn gegeven, als wet aannemen om Mijn kerk te besturen;” (L&V 42 : 59.) *

DE BERG- REDE

Hoewel de meerderheid van de christenen de Bergrede in hoog aanzien houdt, wordt ze, net als andere Schriftgedeelten, bekritiseerd. Er zijn zelfs lieden die de idee opperen dat de Bergrede nooit gehouden is. Zij zeggen dat de inhoud zo verschillend is dat het slechts een verzameling ethische verklaringen kan zijn. Volgens hen is er niet voldoende verband om in één rede te zijn uitgesproken. Maar het Boek van Mormon bewijst de juistheid van de rede zoals deze in Mt. 5, 6 en 7 voorkomt. De opgestane Here gaf op het Amerikaanse vasteland precies dezelfde prachtige rede die in het Nieuwe Testament de Bergrede wordt genoemd.

Bovendien kunnen wij door het herstelde Evangelie inzien, dat de rede een zeer systematische verklaring is, in plaats van een verzameling ethische verklaringen.

De Bergrede kan als volgt worden samengevat:

Mattheüs 5 : 1-12

De Here richt zich tot Zijn volgelingen en spreekt de Zaligsprekingen, geeft duidelijk aan wat er van Zijn discipelen verwacht wordt en verze-

kert hen dat zij gezegend worden als zij de geboden onderhouden.

Mattheüs 5 : 13-16

De Here noemt Zijn discipelen het zout der aarde en het licht der wereld, wat duidt op hun grote verantwoordelijkheid.

Mattheüs 5 : 17-20

De Here zegt dat Hij niet gekomen is om de wet van Mozes te niet te doen, maar te vervullen. Dit is de kern van de hele rede.

Mattheüs 5 : 21 tot 6 : 34

De Here geeft aan dat Zijn Evangelie meer van de mensheid eist dan de wet van Mozes.

Mattheüs 7 : 1-23

De Here geeft zes fundamentele beginselen over raadgeven en waar-schuwen.

Mattheüs 7 : 24-29

De Here gebruikt een krachtige gelijkenis om Zijn toehoorders ervan te overtuigen Zijn boodschap aan te nemen en te doen wat Hij hun gevraagd heeft.

Laten we beginnen met Mattheüs 5 : 17. Hier legt de Here een zeer belangrijke verklaring af met betrekking tot de wet van Mozes: „Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet

of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar te vervullen.” Dit vormt de kern van de hele rede. In het Boek van Mormon onderwees Abinadi dat de wet van Mozes werd ingesteld om de hardnekkige kinderen van Israël dagelijks aan God te herinneren. De bedoeling van de wet van Mozes was de kinderen Israëls op Christus te wijzen. (Jakob 4 : 4-5) Hij onderwees ook dat zonder het zoenoffer van de Messias „het [volk] onvermijdelijk moest omkomen, ondanks de wet van Mozes.” (Mos. 13 : 28)

Tien tientallen jaren later de opgestane Christus voor de tweede maal voor de Nephieten Zijn grote rede had gehouden, bemerkte Hij dat enkele van Zijn toehoorders zich verwonderden over wat Hij over de wet van Mozes gesproken had:

„... de wet, die aan Mozes werd gegeven, is vervuld.

Ziet, Ik ben het, Die de wet gaf, en Ik ben het, Die een verbond sloot met Mijn volk Israël; daarom is de wet in Mij vervuld, want Ik ben gekomen om de wet te vervullen; daarom heeft ze een einde.” (III Ne. 15 : 4, 5)

De Here Zelf heeft duidelijk en nadrukkelijk verklaard dat Hij de wet van Mozes heeft gegeven en dat in Hem de Here, de wet werd vervuld en een einde had. Alleen als wij dit begrijpen, kunnen wij de samenhang van de Bergrede inzien. De Here verklaarde dat Hij kwam om de wet te vervullen. Door Zichzelf te offeren deed Hij verzoening voor de zonden van de mensheid. Dit vormt de basis van de rest van Zijn Bergrede; daarna toont Hij aan de hand van talrijke voorbeelden aan dat Zijn Evangelie van de mens een meer voorbeeldig gedrag eist dan op grond van de wet van Mozes.

De samenhang van de Bergrede wordt nog duidelijker als we bedenken dat de Here Zich tot Zijn volgelingen richtte en niet tot een menigte hekelars, ongelovigen en nieuws-gierigen. In het begin zegt Mattheüs dat de Here bij het zien van de menigte een heuvel opging; toen Zijn

discipelen bij Hem kwamen, onderwees Hij hen. De geïnspireerde versie van Joseph Smith maakt dit zeer duidelijk. De Here zegt:

„Gezegend zijn zij die in Mij geloven: en wederom, meer gezegend zijn zij die in uw woorden geloven, wanneer zij getuigt dat zij Mij gezien hebt en dat Ik ben;

Ja, gezegend zijn zij die uw woorden geloven, zich vernederen en in Mijn naam gedoopt worden; want zij zullen gezegend worden met vuur en de Heilige Geest en zullen vergeving ontvangen van hun zonden.” (Mt. 5 : 3-4, geïnspireerde versie.)

Hier doet de Here een beroep op de mensen in Hem te geloven en niet slechts in ethische voorstellingen.

In het verslag van Mattheüs van de Bergrede zegt de Here: „Gij zijt het zout der aarde . . .” (Mt. 5 : 13) en „Gij zijt het licht der wereld . . .” (Mt. 5 : 14) Dit kon slechts tegen de discipelen gezegd zijn. In Mt. 5 : 11 verklaart de Here:

„Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwillen.”

De Here sprak hier zonder twijfel tot Zijn discipelen die, door hun verbondenheid aan Hem, zeker door de wereld vervolgd zouden worden. Alleen als we begrijpen dat Jezus tot de gelovigen spreekt en dat Hij ze onderwijst hoe te leven overeenkomstig de wet van het Evangelie, die de wet van Mozes vervangen heeft, zien wij de samenhang van de Bergrede. Men kan de rede op generlei wijze afdoen als zijnde een verzameling irrelevante, morele gemeenplaatsen. (Het is duidelijk dat dopen in de naam des Heren en de belofte van de Heilige Geest meer dan ethische zaken zijn.) De Bergrede is een geheel van fundamentele, praktische en reële theologische vereisten, gebaseerd op het getuigenis dat Jezus de Christus is, dat men niet slechts bereid moet zijn Hem te aanvaarden als de Verlosser van de mensheid.

Toen de Here de basis voor Zijn rede gelegd had, gaf Hij een aantal duidelijke

voorbeelden die benadrukken dat de uiterlijke vorm van het naleven van de wet voor de discipelen niet voldoende is. Zij moeten zich ook innerlijk veranderen.

Het doel is niet uitsluitend het verbeteren van gedrag. Hoewel goed gedrag heel belangrijk is, is dat niet het doel van het Evangelie van Jezus Christus. De doelstelling van het Evangelie is de wedergeboorte van de natuurlijke mens. Het verbeterde gedrag is meer een bijverschijnsel van de geestelijke vernieuwing die de mens „uit den dood in het leven” doet overgaan. (Joh. 3 : 14)

Hier volgen enkele voorbeelden van de manier waarop de Here dit begrip in Zijn Bergrede illustreert:

„Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet doden . . . Doch Ik zeg u: zo wie te onrecht op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht . . .” (Mt. 5 : 21-22. Zie ook III Ne. 12 : 21.)

„Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg tot u, dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.” (Mt. 5 : 27-28. Zie ook III Ne. 12 : 27-28.)

„Wederom hebt gij gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult den eed niet breken, maar gij zult den Heere u eden houden. Maar Ik zeg u: Zweet ganselijk niet . . . Maar laat zijn uw woord ja, ja; neen, neen . . .” (Mt. 5 : 33-34, 37)

„Gij hebt gehoord, dat gezegd is: oog om oog, en tand om tand.

Maar Ik zeg u, dat gij den boze niet wederstaat; maar zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe.” (Mt. 5 : 38-39. Zie ook III Ne. 12 : 38-39.)

„Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor dengenen, die u geweld doen, en die u vervolgen. (Mt. 5 : 43-44. Zie ook III Ne. 12 : 43-44.)

Deze passages uit de Schrift geven aan dat het Evangelie niet alleen goede daden verlangt maar zuivere beweegredenen; niet alleen schone handen, maar een rein hart. Op ietwat andere wijze gaat de Here verder de hoge eisen van het Evangelie te illustreren, zoals hieronder kort aangegeven:

Geeft geen aalmoezen om door de mensen gezien te worden, maar geeft deze in het verborgene. (Zie Mt. 6 : 1-4; III Ne. 13 : 1-4.)

Weest niet geveinsd in uw gebeden, maar bidt in het verborgene. (Zie Mt. 6 : 5-15; III Ne. 13 : 5-15.)

Toont geen droevig gezicht tijdens uw vasten, maar vast in het verborgene voor de Here. (Zie Mt. 6 : 16-18. III Ne. 13 : 16-18.)

Hierna gaf de Here andere aanwijzingen die zorgvuldig overwogen moeten worden, en op vele zaken van toepassing zijn.

„Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar dieven doorgraven en stelen;

Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen;

Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. (Mt. 6 : 19-21. Zie ook III Ne. 13 : 19-21.)

De Here stelt hier tijdelijke zaken tegenover eeuwige, of wat slechts tijdelijke waarde heeft tegenover wat eeuwige waarde heeft.

Dit begrip keert herhaaldelijk terug; het vormt het hoofdthema in de leringen van Christus.

Mt. 6 : 24-34 is de passage uit de Bergrede die bijzondere aandacht van de critici heeft gekregen. De kritiek spitst zich toe op vers 25, dat luidt:

„Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan de voedsel, en het lichaam dan de kleding?” (Mt. 6 : 25)

De critici vinden deze vermaning to-

taal onuitvoerbaar. Als de mens hieraan zou gehoorzamen zou er, volgens hen, een sociale chaos ontstaan. De geïnspireerde versie van de Bijbel en nog duidelijker de Bergrede in het Boek van Mormon, werpen een ander licht op de zaak. In het Boek van Mormon lezen we:

„En toen Jezus deze woorden had gesproken, blikte Hij op de Twaalf, die Hij had gekozen, en zeide tot hen: Gedenkt de woorden, die Ik heb gesproken. Want ziet, gij zijt door Mij gekozen om het woord aan dit volk te bedienen. Daarom zeg Ik tot u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij zult eten, of wat gij zult drinken, noch voor uw lichaam, waarmee gij u zult kleden . . .” (III Ne. 13 : 25.)

Hoewel de rede als geheel gericht was tot hen die de discipelen van Jezus waren (of zouden worden), was dit bijzondere advies bedoeld voor de twaalf speciale getuigen van Christus. Het was geenszins de bedoeling dat de anderen „niet bezorgd zouden zijn.”

Mt. 7, het derde en het laatste, zeer belangrijke deel van de rede, bevat vijf fundamentele beginselen van adviseren en waarschuwen:

1. Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.
Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden. (Mt. 7 : 1-2. Zie ook III Ne. 14 : 1-2.)
2. Geeft het heilige den honden niet, noch werpt uw paarden voor de zwijnen; opdat zij niet te eniger tijd dezelve met hun voeten treden, en zich omkerende, u verscheuren. (Mt. 7 : 6. Zie ook III Ne. 14 : 6.)
3. Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opgedaan worden.
Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden! Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zou-

den doen, doet gij hun ook also . . .” (Mt. 7 : 7, 11-12. Zie ook III Ne. 14 : 7, 11-12.)

4. Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan; (Mt. 7 : 13. Zie ook III Ne. 14 : 13.)

Hoewel in Mt. 7 erg kort is deze waarschuwing bijzonder belangrijk. De hoofdzaak is hier boven aangehaald: de belangrijkheid schuilt in het woordje *enge*.

De poort die overeenkomstig de woorden des Heren naar het leven leidt, bestaat werkelijk. In deze verzen wilde de Here ons duidelijk ma-

ken dat Zijn Evangelie niet zo maar wat is, maar nauwkeurig omschreven eisen stelt.

5. Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven. (Mt. 7 : 15. Zie ook III Ne. 4 : 15.)

Toen de Here Zijn discipelen deze raad gegeven had, openbaarde Hij de wijze waarop men ware profeten van valse kan onderscheiden.

„Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen. (Mt. 7 : 20. Zie ook III Ne. 14 : 20.)

6. Nu is de rede opgebouwd en de Here besluit met een waarschuwing aan Zijn discipelen, die in twee krachtige verklaringen is samengevat. De eerste verwijst naar het thema van de rede dat gebaseerd is op het getuigenis dat Jezus de Christus, de Heiland en Verlosser der wereld is. Er staat geschreven:

„Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heerel zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is.

Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan?

En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!” (Mt. 7 : 21-23. Zie ook III Ne. 14 : 21-23.)

Omdat Hij leed, de prijs voldeed voor de verlossing van de mensheid en de mens genadig vergeving aanbiedt door geloof in Hem, bekering en doop door Zijn bevoegde dienstknachten, is het begrijpelijk dat Jezus Christus op deze wijze recht spreekt.

De Here besloot Zijn majestueuze rede met een laatste waarschuwing in de gelijkenis van de wijze en de dwaze man. De een hoorde de leringen van de Here, leefde er naar en kon vergeleken worden met een voorzichtig man, die zijn huis op een rots heeft gebouwd; en toen de slagre-

gens nedervielen, de waterstromen kwamen en de winden woeien en zijn huis aanvielen, is het niet gevallen. De andere die de leringen ook hoorde stemde zijn gedrag er niet op af; deze man kon men met een dwaze vergelijken, die zijn huis op zand bouwt. Toen de slagregens nedervielen, de waterstromen kwamen en de wind woei en zijn huis aanvielen viel het en zijn val was groot.

Het is duidelijk dat de Bergrede gebaseerd is op de verzoenende zending van Christus. Ze bevat de fundamentele eisen voor de discipelen van Jezus, die gewillig moesten zijn om ter wille van Zijn naam vervolgingen te verduren. Opdat er geen misverstand zou bestaan met betrekking tot Zijn zending, bevestigde de Here duidelijk dat Hijzelf de rechter van de mensheid zal zijn. Hij nodigt alle mensen uit Zijn wil te doen, opdat zij het eeuwige leven zullen kunnen verwerven. Het is dan ook geen wonder dat toen Jezus Zijn rede beëindigd had, „de scharen zich ontzetten over Zijn leer; Want Hij leerde hen, als macht hebbende . . .” (Mt. 7:28-29.) *

Darwin onhoudbaar

Een poos geleden stond in *Church News* het optreden vermeld van de California State Board of Education, de commissie van onderwijs in de staat Californië, die de leer van Darwin tot zijn ware proporties terugbrengt als zijnde slechts een speculatieve theorie. Onlangs werd dit optreden bij stemming goedgekeurd. De schoolkinderen in die staat zal worden geleerd dat de leer van Darwin niet bewezen is, maar slechts een speculatieve theorie.

Er zijn leraren in wetenschappelijke vakken, leden van de Kerk, die aan de redactie van *Church News* hebben geschreven en hun visie op deze materie hebben uiteengezet. Zij hadden het over de mogelijkheid dat ofschoon niet bekend is HOE de Here het leven heeft geschapen, Hij misschien toch wel volgens de ideeën van Darwin gehandeld heeft.

ZIJN ZIJ BEVOEGD iets onhoudbaars te onderwijzen? Is die visie niet net zo speculatief als de oorspronkelijke leer van Darwin? Is die visie dan wèl ergens op gebaseerd? Gaan de leerkrachten in de Kerk de euvelen moed hebben om dergelijke ideeën in hun klas naar voren te brengen? Moet iemand van ons trachten te omschrijven, te definiëren hoe de Here iets tot stand brengt, als *Hij* ons dat niet heeft geopenbaard?

Het doet ons denken aan een spreker die aankondigt dat *hij* wel even tot in bijzonderheden inlichtingen zal verstrekken over geheimenissen waarover de Here zelf weinig heeft gezegd.

Uit: *Church News*, 7 april 1973.

PROFETIEËN EN BELOFTEN UIT DE LEER EN VERBONDEN

De Leer en Verbonden straalt van pracht, want in waarheid schuilt schoonheid. En wanneer mannen door de Heilige Geest geïnspireerd zijn, hebben de waarheden die zij openbaren, ongeacht de eenvoud waarmee zij gebracht worden, een overtuigende kracht, die met geen pen te beschrijven is. (Zie L&V 50 : 21-22; 68 : 3-4.)

Deze kracht is de geest die in alle goddelijke openbaringen aanwezig is. William M'Lellian kon deze kracht niet nabootsen toen hij er niet in slaagde een openbaring voort te brengen die gelijk was aan „zelfs de geringste" van de openbaringen die de profeet Joseph Smith had ontvangen. (Zie L&V 67 : 5-7.)

De kracht van de Heilige Geest heeft profeten soms geïnspireerd om de waarheden van het Evangelie in prachtige dichtvorm weer te geven. Neem bijvoorbeeld de volgende passages, die evenals vele andere, door de hele Leer en Verbonden verspreid staan.

De majestueuze aarde

De aarde rolt op haar vleugelen, en de zon geeft haar licht bij dag, en de maan geeft haar licht bij nacht, en ook de sterren geven hun licht, terwijl ze op hun vleugelen in hun heerlijkheid in het midden van Gods macht voortrollen. (L&V 88 : 45.)

De wederkomst des Heren

En er zal worden gezegd: Wie is Deze, Die in geverfde klederen van God

in de hemel nederkomt; ja, uit de streken, die onbekend zijn, gekleed in Zijn heerlijk gewaad, en reizende in de grootheid Zijner sterkte? (L&V 133 : 46.)

De rechtvaardiging van de aarde

De aarde heeft geabaard en haar sterkte voortgebracht;

Waarheid is in haar binnenste gevestigd;

De hemelen hebben haar toegelachen;

En ze is gekleed met de heerlijkheid van haar God;

Want Hij staat te midden van Zijn volk. (L&V 84 : 104.)

Deze passages getuigen van de roeping van Joseph Smith als profeet. Zij getuigen eveneens dat hij de doop met vuur en de Heilige Geest ontvangen had, want hij sprak waarlijk „de taal der engelen." (Zie II Ne. 3 : 13; 32 : 2.)

De Leer en Verbonden is het enige standaardwerk in deze tijd geschreven. Hoewel deze Schrift op het eerste gezicht niets meer is dan een aantal onsamenvangende openbaringen, handelend over vele verschillende onderwerpen, is ze in feite een parelsnoer, aaneengeregen door godsdienstige geschiedenis, de geschiedenis van de herstelling „van de enige ware en levende kerk" die uit het verborgene en uit de wildernis van de grote afval (L&V 1 : 30) tevoorschijn is gekomen, tot aan het tijdstip dat God uiteindelijk alle kwaad overwint en de aarde en de zonen en

dochteren van God hun celestiale heerlijkheid ontvangen. (Zie L&V 76 : 106-108; 88 : 14-28; 130 : 6-9.)

Als zodanig weerspiegelt de Leer en Verbonden de inspanningen van de goddelijke boodschappers die aan de profeet Joseph Smith verschenen: „Zij gaven regel op regel, en gebod op gebod; hier een weinig en daar een weinig; Zij gaven ons vertroosting door te spreken over hetgeen zal komen, en versterken onze hoop!" (L&V 128 : 21.)

De Here versterkt in de Leer en Verbonden niet slechts onze hoop door toekomstige gebeurtenissen te openbaren, maar Hij legt ook sterk de nadruk op tijdelijke aangelegenheden, op zaken van direct belang, op zaken waaraan wij iets kunnen doen.

Omdat het boek bestemd is voor de generatie die getuige zal zijn van het einde van deze wereld en het inluiden van het duizendjarig koninkrijk van Jezus Christus, moet de Leer en Verbonden zowel van duisternis als van licht spreken. Het is een eerlijk boek; het onthult de dingen zoals zij zijn en niet zoals sommigen zouden willen dat zij waren.

Hoewel er mensen zijn die de profetieën van de Leer en Verbonden met betrekking tot deze laatste dagen (L&V 45 : 42; 64 : 24) die aan de wederkomst van Christus voorafgaan, slechts als hyperbool beschouwen, is dit zeker niet het geval. In de Leer en Verbonden staat onloochenbaar het woord des Heren. Vandaar de vermaning: „Onderzoek deze geboden,

want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.

Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigt Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde." (L&V 1 : 37-38.)

Het is onweerlegbaar dat de Here even waarachtig is als Zijn woord! Want Hij heeft Zijn Geest gezonden „om de nederigen en verslagenen te verlichten en ter veroordeling der goddelozen." (L&V 136 : 33.)

De Leer en Verbonden voorspelt een verschrikkelijke geestelijke duisternis die gepaard gaat met goddelijke oordelen, alvorens het aanbreken van het duizendjarig rijk getuigt van het inluiden van die „dag der gerechtigheid" waarvoor Jezus bad en waarnaar heilige mannen sinds menscheugenis gezocht hebben. (L&V 45 : 12-14.)

De kloof tussen rechtvaardigen en goddelozen, die het menselijk geslacht altijd gescheiden heeft, wordt voortdurend groter. Dit is een vervulling van een profetie uit 1834: „... wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied. En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen..." (L&V 1 : 35-36.)

Hoewel de mens deze wereld „door een spiegel in een duistere rede" ziet, slaat de Here alles met een onderzoekende blik waarin waarheid schuilt, gade. In tegenstelling tot hen die beweren dat de wereld beter wordt, geven moderne openbaringen aan dat de wereld toeneemt in ongerechtigheid: „Want alle vlees is verdorven in Mijn ogen en de machten der duisternis heersen op aarde onder de mensenkinderen in tegenwoordigheid van alle hemelse heirscharen —

Hetgeen veroorzaakt, dat er stilte

heerst en alle eeuwigheid bedreefd is, en de engelen wachten op het grote gebod om de aarde af te oogsten, om het onkruid te verzamelen om het te verbranden; en ziet, de vijand is aaneengesloten." (L&V 38 : 11-12.) Daarom is het de taak van de heiligen om „niets dan bekering te verkondigen" (L&V 6 : 9; 11 : 9; 18 : 6; 19 : 21) tot „een verkeerd en verdraaid geslacht" (L&V 33 : 2; 34 : 4).

De Here verklaarde in 1830: „En Mijn wijngaard is in ieder opzicht verdorven geworden; en enkelen uitgezonderd is er niemand, die goed doet; en zij dwalen in vele gevallen wegens priesterbedrog, en allen hebben zij verdorven gedachten." (L&V 33 : 4.) Maar een jaar later, in 1831 openbaarde de Here dat „de toorn van God is ontstoken tegen de inwoners der aarde; *er is niemand, die goed doet*, want allen zijn van de weg afgeweken." (L&V 82 : 6.)

Het is duidelijk dat de Here geen compromissen sluit. Alle goede bedoelingen, die ten grondslag liggen aan de diverse sociale, economische en politieke programma's met het doel vrede te stichten en het welzijn van de mens te vergroten, kunnen niets afdoen aan het feit dat de mens in een staat van zonde en goddeloosheid verkeert, tenzij en totdat hij tot Christus terugkeert. Christus is de *enige* weg tot zaligheid.

„En de ganse wereld ligt in zonde, en zucht in duisternis en in de slavernij der zonde.

„En hierdoor moogt gij weten, dat zij in de slavernij der zonde zijn, omdat zij niet tot Mij komen.

„Want een ieder, die niet tot Mij komt, is in de slavernij der zonde.

„En een ieder, die geen gehoor geeft aan Mijn stem, is niet met Mijn stem bekend en is niet van Mij.

„En hierdoor kunt gij de rechtvaardigen van de goddelozen onderscheiden, en weten, dat de ganse wereld zelfs nu onder zonde en in duisternis zucht." (L&V 84 : 49-53.)

Het is spijtig, maar de Schriften en de geschiedenis bewijzen dat velen de weg van zonde volgen die tot de dood

leidt, terwijl slechts enkelen „het leven zullen beërven."

Bijgevolg, de wereld spreekt over zichzelf een oordeel uit want de Geest des Heren — de Geest van het leven en de vrede „zal niet altijd met de mens twisten." (L&V 1 : 33.)

Het is echter buiten kijf dat de Vader alles gedaan heeft wat in Zijn vermogen lag. Hij heeft alle mogelijke manieren geprobeerd om de mens te benaderen en om Zijn kinderen te redden van de eisen van de wet.

Een voorbeeld hiervan is:

„O, gij natieën der aarde, hoe menigmaal heb Ik u willen bijeenvergaderen, zoals een hen haar kiekens onder haar vleugels bijeenvergadert, maar gij hebt niet gewild!

Hoe dikwijls heb Ik u toegeroepen bij monde van Mijn dienstknechten, en door de bediening van engelen, en door Mijn eigen stem, en door de stem van donderslagen, van bliksem-schichten, van stormwinden, van aardbevingen, van grote hagelbuien, van hongersnoden en pestilentieën van elke soort, en door het machtige geluid van een bezuin en door de stem des oordeels, en te allen tijde door de stem van barmhartigheid, en door de stem van heerlijkheid en eer en de rijkdommen des eeuwig levens, en Ik wilde u zalig maken met een eeuwigdurende zaligheid, maar gij hebt niet gewild!" (L&V 43 : 24-25.) Wanneer het grote oordeel aanbreekt zullen er mensen zijn die „hun stem verheffen en God vloeken en sterven." (L&V 45 : 32.)

Zij zullen echter niet gerechtigd zijn dit te doen, want de veroordeling is het natuurlijke gevolg van het onjuist gebruik van hun vrije wil. De mens en niet God is uiteindelijk verantwoordelijk voor de veroordeling in de laatste dagen. (Zie L&V 109 : 49-53; 84 : 96-98; 97 : 22-25.) Het plan van de Here is een levensplan. God wil die verwoesting voorafgaand aan de vervulling van dat plan niet. Jammer genoeg is Hij ertoe gedwongen door het opstandige gedrag van een groot deel van Zijn kinderen.

De Leer en Verbonden beperkt zich

niet slechts tot de rampspoeden van de laatste dagen. Omdat het ware Schriftuur is, is het een boek van beloften. Het bevat grote verwachtingen voor de rechtvaardigen.

De goddelijke Kerk is „uit het verborgene en uit de duisternis“ te voorschijn gebracht. (L&V 1:30.) Men zou kunnen zeggen dat haar *roeping* en *uitverkiezing* is *bevestigd* (zie II Pet. 1:10) want het is het fundament van het koninkrijk dat Daniël zag en dat „op geen ander volk meer zal overgaan“ (Dan. 2:44), maar dat „zal voortrollen totdat deze de ganse aarde heeft vervuld“ (L&V 65:2). De Kerk zal nooit meer uiteenvallen. (L&V 38:9.)

De Here heeft Zijn dienstknechten beloofd: „Hun arm zal Mijn arm zijn, en Ik zal hun schild en hun sterkte zijn...“ (L&V 35:14.) Want „Ik zal Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde vergaderen.“ (L&V 33:6.)

... de Lamanieten zullen bloeien als een roos“ (L&V 49:24), en „Israël zal... worden verlost.“ (L&V 35:25.) Het nieuwe Jeruzalem zal gedurende de periode van oordelen in het laatste der dagen „een land van vrede, een toevluchtsoord, een plaats van veiligheid voor de heiligen zijn.“ (L&V 45:66.)

En „Zion zal zich op de heuvelen verheugen en bloeien.“ (L&V 35:24; 64:41; 100:13; 104:17-20.)

Zij zal de „reinen van harte” zijn (L&V 97 :21), want de heiligen zullen worden gereinigd, evenals Ik rein ben.” (L&V 35 :21; 67 :10-13; 100 :16.) Hierdoor zal de Here in staat zijn naar Zijn tempel te komen (L&V 36 :8) en temidden van Zijn volk te wonen (L&V 29 :11; 84 :119).

De Here heeft de heiligen beloofd dat er, als Hij Zijn duizendjarige rijk vestigt, geen andere regeerder dan Christus zal zijn „want Ik zal uw Koning zijn, en over u waken.” (L&V 38 :21) Dan zullen de heiligen „een vrij volk zijn en wanneer Ik kom, zult gij geen andere wetten hebben dan Mijn wetten.” (L&V 38 :22.)

De Here heeft de heiligen beloofd dat zij „de rijksten van alle mensen zijn.” (L&V 38 :39) Zij zullen het koninkrijk beërven. (L&V 38 :9, 15; 78 :13; 82 :2-3; 136 :41), en zij zullen zowel in tijd als in eeuwigheid op deze aarde wonen. (L&V 38 :20.) Wanneer de aarde haar paradijs-heerlijkheid ontvangt zal de volheid van haar zegeningen voor haar bewoners zijn. (L&V 59 :16-20.)

De Here heeft de getrouwen in de opstanding de kroon van een glorieus, celestiaal lichaam beloofd (L&V 29 :13; 88 :28-29), en nadat zij „een volheid der waarheid” hebben ontvangen (L&V 93 :26-28) en daardoor „een volheid van vreugde” (L&V 93 :33), zullen zij „Zelfs God begrijpen.” (L&V 88 :49.)

De heiligen hebben de belofte van het eeuwige leven, „de grootste van alle gaven Gods.” (L&V 6 :13; 14 :7.) Met andere woorden: De Here zal de schatten van de hemelen aan Zijn getrouwe zonen en dochteren schenken – al hetgeen de Vader bezit. (L&V 84 :38.)

Tenslotte zullen de heiligen der laatste dagen gerekend worden tot de kerk van de Eerstgeborene, de celestiale vergadering van God in de eeuwigheid. (L&V 76 :54-70; 78 :21; 93 :22.) Als zodanig zullen zij „alle dingen beërven.” (L&V 78 :22.)

Nadat de Here Zijn onderdrukte kinderen uit alle tijden heeft verlost (L&V 133 :52) en deze gevallen pla-

neet is opgestaan als „een nieuwe hemel en een nieuwe aarde” met celestiale heerlijkheid (L&V 29 :33; 88 :17-19), zullen de heiligen „van de Here in de heilige stad een erfenis ontvangen.” (L&V 63 :49.) Deze erfenis zal hen verzekeren van een eeuwige plaats in de aanwezigheid van de Godheid. Het is de volmaakte liefde, het volmaakte huwelijk en het volmaakte gezin. Het omvat een volheid van kennis, macht, heerschappij, vrijheid en vreugde.

Ondertussen verzekert de Here ons: „Hij, die Mij vroeg zoekt, zal Mij vinden en niet worden verlaten.” (L&V 88 :83.) Hij nodigt ons uit tot Hem te naderen met de belofte dat Hij tot ons zal naderen. (L&V 88 :63.)

Zij, die deze uitnodiging aannemen, ontvangen de „onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes” (L&V 121 :26), Die hen zal leiden tot alle kennis en waarheid en hun voortdurende mefgezel zal zijn, overeenkomstig de

mate waarin zij zich waardig tonen. (L&V 121 :29.)

De gave van de Heilige Geest is het middel waardoor de Here de belofte vervult: „Maar allen, die Mij ontvangen, gaf Ik macht om Mijn zonen te worden.” (L&V 39 :4; 11 :30; 35 :2; 45 :8.)

Deze zonen en dochteren van God genieten het voorrecht antwoord op hun gebeden te ontvangen (L&V 46 :28-30; 50 :29-30; 98 :13), de tekenen, die het geloof volgen, te zien (L&V 35 :8-9; 84 :65-72), de gaven van de Geest te ervaren (L&V 46 :8-27), lichamenlijk en geestelijk gezondheid te genieten (L&V 89 :18-21), en „vrede in deze wereld” te ondervinden (L&V 59 :23).

Zo goed is de Vader!

Dat is de enorme schat aan profetieën en beloften die men in de Leer en Verbonden aantreft! Wij moeten bijzonder dankbaar zijn voor deze kostbare, moderne Schriftuur!

*

*Geef
„De Ster”
cadeau!*

EEN ZELFPORTRET VAN DE PROFEET JOSEPH

Door J. LEWIS TAYLOR

Portretten van de profeet Joseph Smith:
En profiel geschilderd door David Rogers.

„Om het werk van de berstelling te kunnen beginnen, bad de Here een onoverwinnelijke geest nodig, een betrouwbare, onbevreemde persoonlijkheid wiens trouw aan Hem altijd voorop zou staan. Zo iemand was de profeet.”

Iemand die groot is geworden in de ogen van de Here, is iemand die wij graag meer zouden willen gaan waarderen. En op welke manier zouden wij hem beter kunnen leren kennen dan door hem te zien zoals hij zichzelf zag? In zijn boek *History of the Church* liet Joseph Smith de profeet ons een verzameling zelfweerspiegelingen en zelfbeschouwingen na van ruim 1200 bladzijden. Hij was opvallend openhartig, zowel in spreken als in schrijven. Hij gaf zijn gevoelens openlijk weer, meestal voor de vuist weg, maar dacht soms wel lang na over uitdrukkingen. Enkele van zijn zelfbeschouwingen zijn in dit artikel bijeen gebracht. Zij geven slechts een glimp te zien van de kracht van zijn dynamisch karakter en van de grootte van zijn ziel.

Eduard Meyer, de bekende Duitse historicus, maakte eens een vergelijking tussen Joseph Smith en Mohammed. Hij kwam tot de conclusie dat hij Mohammed hoger achtte dan Joseph omdat Mohammed tijdens de ontwikkeling van zijn godsdienstige standpunten perioden had waarin hij aan zichzelf twijfelde, vaag was en angstige gevoelens had, terwijl het scheen dat Joseph Smith helemaal geen last had van

dergelijke wanhopige worstelingen. De profeet was duidelijk in zijn godsdienstige uitspraken. Bovendien twijfelde hij nimmer aan de goddelijkheid van zijn roeping of aan de boodschap die hij onderwees. Lees wat hij zelf zegt over zijn zending:

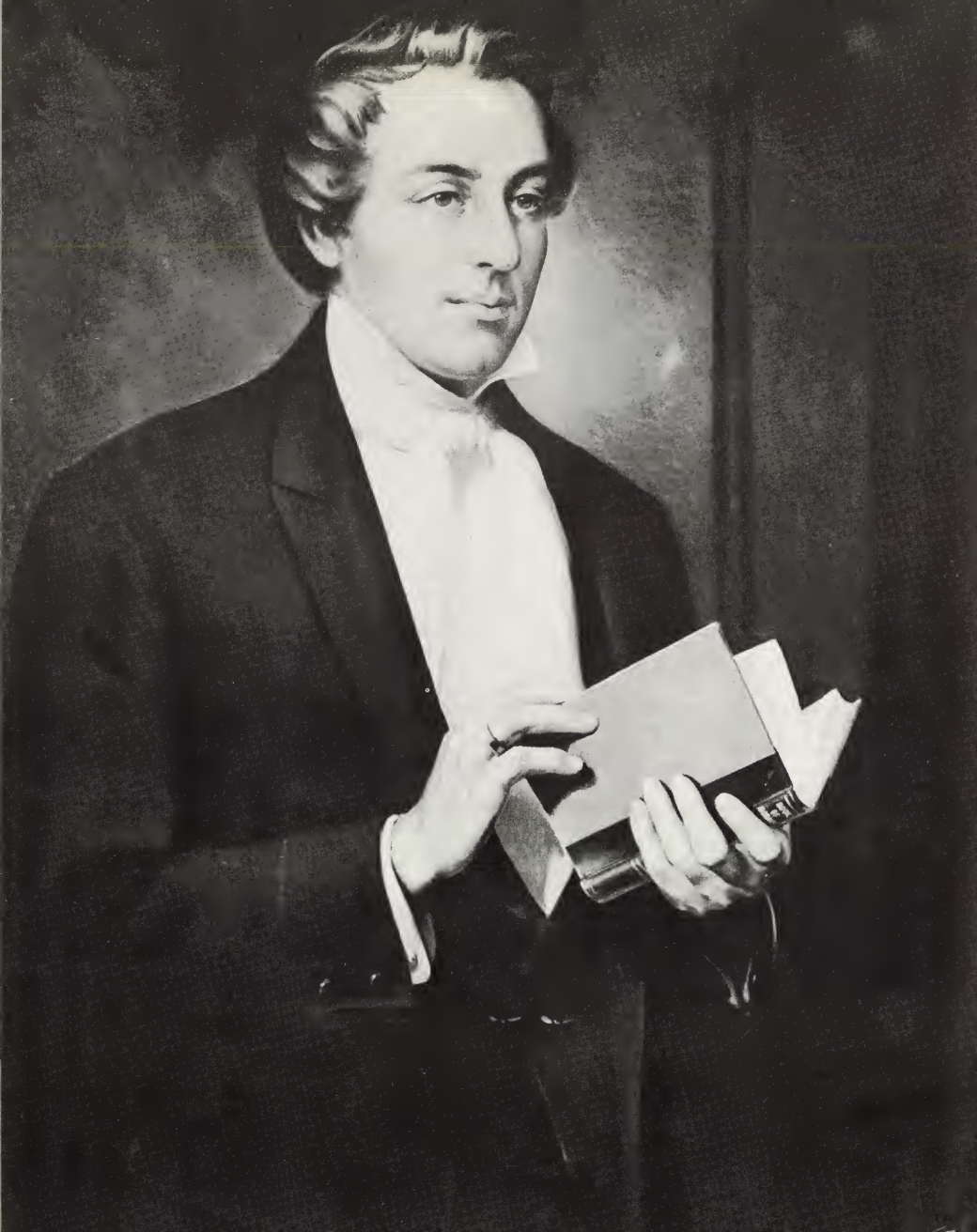
„Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik inderdaad gezien heb? Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen . . .”¹

„Ik werd door mijn hemelse Vader in deze bedeling geroepen om het fundament te leggen van dit grote werk en het koninkrijk, en getuig van Zijn geopenbaarde wil om Israël te vergaderen . . .”²

„Indien iemand mij zou vragen of ik een profeet ben, zal ik het niet ontkennen, want dan zou ik liegen . . .”³ Wetend wie hij was en waar hij mee bezig was, sprak Joseph met kracht, „als iemand die gezag heeft.”⁴

„Ik weet wat ik zeg; ik versta mijn zending en mijn zaak.”⁵

„Met betrekking tot de macht die ik heb over de mensheid, zou ik willen zeggen: Dit is het gevolg van de macht der waarheid van de leer. Ik ben een werktuig in de handen van God om hun deze leer te geven, en het is niet het resultaat van enige dwang van mijn kant . . . Ik ben de stem van een roepende in de woestijn: „Bekeert u van uw zonden en bereid de weg voor de komst van de Zoon des Mensen, want het koninkrijk Gods is tot u gekomen . . .”⁶

„Ik tart de hele wereld het werk van God te vernietigen; en ik profeteer dat zij nimmer de macht zullen hebben mij te doden voordat mijn werk volbracht is en ik gereed ben om te sterven.“⁷

Om het werk van de herstelling te kunnen beginnen, had de Here een onoverwinnelijke geest nodig, een betrouwbare, onbevreesde persoonlijkheid wiens trouw aan Hem altijd voorop zou staan. Zo iemand was de profeet. „Tot nu toe heb ik niet geweten wat het was de dood of de invloed van mensen te vrezzen,“ schreef hij aan James Arlington Bennett. „Ik vrees God, mijnheer. Ik vrees Hem aanstoot te geven en streef ernaar Zijn geboden te onderhouden.“⁸

Een andere keer zei de profeet: „Mijn doel is: God gehoorzamen en anderen leren God te gehoorzamen in wat Hij ons vertelt te doen. Het doet er niet toe of het beginsel populair of impopulair is. Ik zal het ware beginsel altijd handhaven, ook al ben ik de enige.“⁹

In een andere brief aan Bennett schreef hij: „De ganse aarde zal van mij getuigen dat ik, evenals een rots midden in de zee die de kracht van stortzeeën en hoge golven eeuwenlang heeft weerstaan, onaantastbaar ben, een trouwe vriend van deugd en een onbevreesde vijand van verdorvenheid . . . Ik bestrijd de fouten van eeuwen . . .“¹⁰

Opdat niemand de conclusie trekke dat Joseph Smith te veel onder de indruk was van zijn eigen belangrijkheid, haasten we ons eraan toe te voegen dat hij voortdurend sprak over zijn grote behoefte aan de Here, en dat hij zijn welslagen toeschrijft aan de goddelijke bron.

„God Almachtig is mijn schild,“ zei hij tot de heiligen.¹¹

„Ik ben Zijn dienstknecht.“¹²

Bij een andere gelegenheid deed hij deze krachtige uitspraak: „Ik besef in zekere mate mijn verantwoordelijkheid en mijn behoefte aan steun van boven en wijsheid van omhoog, opdat ik in staat zij dit volk te onderrichten . . .“¹³ Jezus Christus, de Zoon van God, is mijn Grote Raadgever.¹⁴

Met de Here als vriend en leraar, werd de profeet verlicht met kennis van de eeuwigheid. Zelfs nu valt het ons moeilijk te begrijpen tot welke hoogten van het Evangelie zijn ziel steeg.

„Ik zou honderdmaal meer kunnen vertellen dan ik ooit gedaan heb, van de heerlijkheden der koninkrijken die mij in een visioen getoond werden, als het mij geoorloofd was en als de mensen gewillig waren het te ontvangen.“¹⁵

De profeet had „de leer en wijsheid van de hemel lief.“¹⁶

Zijn leven lang was zijn eerste zorg de heiligen met deze verborgen waarheden op te bouwen. „De ganse dag denk ik erover na, het is voor mij meer dan eten en drinken, om te weten hoe ik de heiligen van God

Links beneden, portret dat in de National Portrait Gallery in Washington D. C. hangt.

Gravure van een schilderij, van David Rogers, 1842. In zijn History of the Church deel 5 bladzijden 164–165, vermeldt de profeet dat hij voor dit portret poseerde op 16, 17, 19 en 20 september 1842.

de visioenen kan doen begrijpen, die als vloedgolven op mijn geest komen aanrollen." ¹⁷

Geen wonder dat de zwakke pogingen van velen om de waarheid te zoeken hem ergerden. „Wanneer dingen die van het grootste belang zijn, gedachtenloos door zwakke mensen worden doorgevoerd, wil ik in al die getuigenissen waarheid zien en deze aan mijn borst drukken. Ik geloof alles wat God heeft gepenbaard . . ." ¹⁸

Joseph Smith was niet iemand die samenzwerende mensen over zich heen liet lopen. Hoewel hij zich plichtsgetrouw onderwierp aan de beproevingen van gerechtelijke processen, ongeacht de valse beschuldigingen die tegen hem werden ingebracht, weigerde hij zonder krachtige verdediging te accepteren dat zijn rechten werden beperkt. Voor hem was de vrije uitoefening van het geweten, te denken en geloven wat men verkliest zonder tussenkomst van boze lieden, belangrijker dan verkeerde tradities en vermoeiende geloven. In de volgende karakteristieke verklaring beschrijft hij zijn gevoelens:

„Het is de liefde voor de vrijheid die mijn ziel inspireert – maatschappelijke en godsdienstige vrijheid voor de gehele mensheid. De liefde voor de vrijheid werd door mijn grootvaders in mijn ziel gegoten toen ik op hun knie zat." ¹⁹

„Ik wens vrij te zijn te denken en te geloven wat ik wil. Niet belemmerd worden is een prettig gevoel." ²⁰

„Ik kan niet geloven wat andere sekten geloven, want ze hebben allemaal iets dat ik niet kan onderschrijven, hoewel allen iets van de waarheid hebben. Ik wil terugkeren in de tegenwoordigheid van God en alle dingen leren. De sekten zetten echter hinderpalen op en zeggen: 'Tot hiertoe mag je gaan en niet verder,' ook dat kan ik niet onderschrijven." ²¹

„Ik wil mijn hartebloed geven voor onze verdediging. Zij [de mensen in Missouri] zullen ons onze rechten niet afnemen . . ." ²²

Nauw verbonden met zijn liefde voor de vrijheid, was zijn liefde voor zijn vaderland. „Ik zou geen grotere gunst kunnen vragen dan mijn leven te geven voor mijn vaderland," ²³ vertelde hij het legioen van Nauvoo. Hij beschreef zichzelf als een „patriot en minnaar van zijn land." ²⁴ Een keer verkondigde hij: „Ik ben de grootste voorstander van de Constitutie van de Verenigde Staten. Ik ben altijd bereid te sterven voor de bescherming en rechten van de zwakken en verdrukten." ²⁵

Vier maanden later zei hij: „Ik voel het als mijn recht en acht het een voorrecht in de Verenigde Staten die invloed en macht te verkrijgen die ik maar verkrijgen kan, om de benadeelde onschuld te beschermen; en indien ik mijn leven verlies voor een goede zaak, ben ik bereid het op het altaar van deugd, gerechtigheid en waarheid op te offeren als dit nodig mocht zijn om

de constitutionele wetten van de Verenigde Staten te handhaven, voor het algemeen welzijn van het mensdom." ²⁶

In de profetie huisde naast onbuigzaamheid ook terderheid. „Sektarische priesters spreken over mij en vragen ‚Waardoor krijgt deze kletsmaajor zoveel volgelingen en behoudt hij ze?‘ Ik antwoord: Omdat ik de liefde bezit. Alles wat ik de wereld kan bieden is een goed hart en een behulpzame hand." ²⁷

„ . . . mijn hart is groot genoeg voor alle mensen." ²⁸ Ik koester geen wrok tegen wie dan ook. Ik houd van u allen." ²⁹ Peil de diepte van die liefde uit deze woorden:

„Ik vind het prettig voor de heiligen te zorgen en een dienstknecht van hen te zijn . . ." ³⁰

„Ik ben geen geleerde, maar ik ben als ieder ander. O, dat ik de taal van een aartsengel had om mijn gevoelens voor mijn vrienden eens uit te kunnen drukken! Maar dat verwacht ik niet in dit leven. Wanneer anderen zich verheugen, verheug ik me; wanneer zij treuren, treur ik." ³¹

„Ik hoop ze [zijn vrienden] weer te zien, dat ik hard voor ze mag werken en ze tot troost kan zijn. Ze zullen geen andere vriend nodig hebben zolang ik leef; mijn hart heeft hen lief, en mijn handen zullen voor hen werken . . ." ³²

„Nu ik ouder word, wordt mijn hart vriendelijker voor u . . . Ik ben te allen tijde bereid alles op te geven wat verkeerd is, want ik wil dat dit volk een deugdzame leider heeft." ³³

De zuivere liefde van de profetie voor anderen had reeds haar weg gevonden door zijn nauwe verbondenheid met zijn eerste liefde, de Here en Zijn gerechtigheid. „Hoe dichter wij tot onze hemelse Vader komen," zei hij tegen de zusters van de ZHV, „zoveel te meer zullen wij met erbarmen neerzien op de zielen die omkomen; we willen ze graag op onze schouders dragen . . ." ³⁴

De volgende woorden die de profetie in zijn dagboek schreef, zijn typerend: „ . . . die heilige leerstellingen . . . die ik in mijn hart bewaar en met geheel mijn hart liefheb met een vuur dat niet gedooft kan worden. Ik begin de deugd en de wet; ik heb de God van Abraham, Izak en Jakob lief . . ." ³⁵

Een profetie van God is ook menselijk, een erkenning die door de profetie zelf gretiger werd aangegrepen dan door zijn volgelingen. „Een profetie is alleen een profetie," zei Joseph, „wanneer hij als zodanig handelt." ³⁶

Joseph Smith was tegenover de heiligen buitengewoon openhartig in zijn zelfbeschouwingen. Hij erkende vluchtig zijn onvolmaaktheden voor hen, samen met zijn verlangens om zich te beteren. Denk eens na over deze openlijke verklaringen:

„Ik ben, evenals de profeten van weleer, aan dezelfde

passies onderhevig als alle andere mensen. Ondanks mijn zwakheden is het voor mij noodzakelijk dat ik de tekortkomingen van anderen draag . . ."³⁷

„Ik heb [de heiligen] verteld dat ik ook maar een mens ben en dat ze van mij niet moeten verwachten dat ik volmaakt ben; indien ze van mij volmaaktheid verwachten, mag ik die van hen verwachten; maar indien ze mijn onvolmaaktheden verdragen . . . zal ik de hunne verdragen."³⁸

Nu moeten wij niet gaan denken dat de zonden van Joseph Smith kwaadaardig waren, want volgens zijn eigen woorden: „Een neiging tot het bedrijven van iets dergelijks heeft nimmer in mijn aard gelegen."³⁹

De beroemde woorden die hij in zijn laatste uren op aarde sprak, suggereren het resultaat van zijn nederig verzoeken om vergeving aan de Here:

„Mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen."⁴⁰

Geen facet van het leven van de profeet toont duidelijker de onoverwinnelijke aard van zijn geest, dan zijn reactie op tegenstand. Hij had nauwelijks één vredige dag in zijn leven. Al die moeilijkheden dienden uiteindelijk enkel en alleen om zijn ziel te louteren:

„Ik ben gelijk de grote ruwe steen die van een hoge berg rolt; ik word alleen gepolijst wanneer een scherpe kant in aanraking komt met iets anders en met versnelde kracht slaat tegen godsdienstige kwezelarij, priesterbedrog, bedrog van advocaten en doktoren, uitgevers die liegen, omkoopbare rechters en juristen en het gezag van meinedige uitvoerders, bijgevallen door het gepeupel, godslasteraars, losbandige en corrupte mannen en vrouwen — die ganse hel slaat er dan hier, dan daar, een stukje af. Aldus word ik een gladde en gepolijste pijl in de pijlkoker van de Almachtige Die mij heerschappij zal geven over allen en iedereen, wanneer hun toevlucht tot leugens een falen zal blijken te zijn en hun schuilplaatsen vernietigd zullen worden, terwijl de glad geslepen stenen waar ik mee in aanraking kom, ontsierd worden."⁴¹

„Opwinding is bijna een levensbehoefte van mij geworden." zei de profeet op een andere keer.⁴² Door zijn toewijding in tijden van beproëving, verkreeg hij de belofte dat God hem zou verheffen en voor eeuwig met hem zou zijn. (Zie L&V 121 :8; 122 :6.)

We hebben slechts een vluchtige blik geworpen op het opmerkelijke karakter van de profeet, maar beoordeelde naar hun verdiensten zijn de karaktereigenschappen die hij zelf opsomt indrukwekkend. Wanneer we ze combineren met het leven dat hij leidde, de boodschap die hij verkondigde en de invloed die hij had en nog heeft op ontelbare levens, zijn ze nog grootsler.

- 1 Joseph Smith 2 : 25.
- 2 Toespraeken tot de heiligen, juli 1843; *History of the Church* (gewoonlyk genoemd *Documentary History of the Church*) 5 : 516.
- 3 Gesprek met rechter Douglas en anderen. Januari 1843, *DHC* 5 : 215.
- 4 Opmerkingen tot pas aangekomen Engelse heiligen, april 1843; *DHC* 5 : 356.
- 5 Toespraak tot de heiligen, januari 1843; *DHC* 5 : 259.
- 6 Toespraak tot de heiligen, maart 1844; *DHC* 6 : 273.
- 7 Toespraak tot de heiligen, oktober 1843; *DHC* 6 : 58.
- 8 Brief aan James Arlington Bennett, september 1842; *DHC* 5 : 157.
- 9 Toespraak in ontspanningszaal, februari 1844; *DHC* 6 : 223.
- 10 Brief aan James Arlington Bennett, november 1843; *DHC* 6 : 78.
- 11 Toespraak tot de heiligen, januari 1843; *DHC* 5 : 259.
- 12 King Follet toespraak, april 1844; *DHC* 6 : 305.
- 13 Brief aan de Twaalfen, oktober 1840; *DHC* 4 : 230.
- 14 Toespraak voor de „Green Mountain Boys”, november 1843; *DHC* 6 : 93.
- 15 Toespraak tot de heiligen, mei 1843; *DHC* 5 : 402.
- 16 Toespraak tot de heiligen, juni 1843; *DHC* 5 : 423.
- 17 Rede bij begrafenissen, april 1843; *DHC* 5 : 362.
- 18 Toespraak tot de heiligen, juni 1844; *DHC* 6 : 477.
- 19 Toespraak tot de heiligen, juli 1843; *DHC* 6 : 498.
- 20 Toespraak tot de heiligen, april 1843; *DHC* 5 : 340.
- 21 Toespraak tot de heiligen, oktober 1843; *DHC* 6 : 57.
- 22 Toespraak in Naavoo, juni 1843; *DHC* 5 : 473.
- 23 Opmerkingen tot het Nauvoo Legioen, juli 1841; *DHC* 4 : 382.
- 24 Brief aan James Arlington Bennett, september 1842; *DHC* 5 : 159.
- 25 Toespraak tot de heiligen, oktober 1843; *DHC* 6 : 56—57.
- 26 Opmerkingen op politieke vergadering, februari 1844; *DHC* 6 : 210.
- 27 Toespraak tot de heiligen, juli 1843; *DHC* 5 : 498.
- 28 Brief aan Washington Tucker, juni 1844; *DHC* 6 : 459.
- 29 King Follet toespraak, april 1844; *DHC* 6 : 317.
- 30 Brief aan Edward Hunter, januari 1842; *DHC* 4 : 492.
- 31 Begrafenisrede, april 1843; *DHC* 5 : 362.
- 32 Notities in dagboek, augustus 1842; *DHC* 5 : 109.
- 33 Toespraak tot de heiligen, mei 1844; *DHC* 6 : 412.
- 34 Opmerkingen in de ZHV, juni 1842; *DHC* 5 : 24.
- 35 Notities in dagboek, augustus 1842; *DHC* 5 : 108.
- 36 Gesprek met enkele heiligen, februari 1843; *DHC* 5 : 265.
- 37 Toespraak, juli 1843; *DHC* 5 : 516.
- 38 Raad voor pas aangekomen heiligen, oktober 1842; *DHC* 5 : 181.
- 39 Joseph Smith, 2 : 28.
- 40 Opmerkingen op de weg naar de gevangenis in Carthage, juni 1844; *DHC* 6 : 555.
- 41 Toespraak tot de heiligen, mei 1843; *DHC* 5 : 401.
- 42 Toespraak tot de heiligen, mei 1843; *DHC* 5 : 389.

Broeder Taylor is directeur van het Seattle (Washington) Institute, verbonden aan de universiteit van Washington, en tevens lid van de hoge raad van de ring Seattle North. *

Aanwijzingen voor het schrijven van gezangen

Door ALEXANDER SCHREINER
Organist van het Tabernakelorgel

Op onze kerkvergaderingen tonen de sprekers heel veel verbeeldingskracht, vindingrijkheid en nieuwigheden als ze de blijde boodschap van het goddelijk Evangelie verkondigen. Dichters en musici die lid zijn van de Kerk zouden dezelfde energie moeten tonen door ons nieuwe gezangen en lofzangen, nieuwe solostukken en cantate's te leveren om onze hemelse Vader te prijzen en te danken voor de zegeningen van het herstelde Evangelie.

Er wordt dikwijls beweerd dat de oude gezangen de beste zijn. Misschien wel omdat de oude als oude vrienden voor ons zijn geworden, en misschien omdat deze de voorkeur genieten boven vele andere gezangen waar de leden in de loop van de jaren van zijn gaan houden.

Toch lezen wij in de Schriften: „Zingt de Here een nieuw lied: Zijn lof zij in de Gemeente Zijner gunstgenoten.” (Ps. 149 : 1) En in Jesaja: „Zingt de Here een nieuw lied, Zijn lof van het einde der aarde; gij, die ter zee vaart, en al wat daarin is, gij eilanden en hun inwoners.” (Jes. 42 : 10) Dit zijn slechts twee van de vele voorbeelden in de Schriften die ons aanmanen nieuwe gezangen of lofzangen voor onze hemelse Vader te zingen.

Evenals onze toespraken nieuwe interpretaties bevatten, moeten wij ook met onze tijd meegaan en goed geadviseerd worden om nieuwe gezangen te kunnen schrijven. Deze gezangen kunnen betrekking hebben op onze tijd.

De muziek zou meer van onze tijd kunnen zijn en moderner van stijl om aan de huidige smaak tegemoet te komen.

Het gezangenboek dat wij op het moment gebruiken zal eens gereviseerd worden, dat is echter niet nodig voordat wij nieuwe gezangen hebben waarvan wij een nieuwe uitgave kunnen samenstellen. Sommige mensen lopen rond met de gedachte een ander gezangenboek te maken dat meer hun eigen keuze weerspiegelt. Een goed gezangenboek moet echter uitgebreid zijn en moet zowel oude bekende als nieuwe gezangen bevatten.

De opdracht die thans voor ons ligt is een serie nieuwe gezangen te maken die de talenten van onze beste, geestelijk ingestelde dichters en musici weerspiegelen.

Behalve het voor dit soort werk vereiste talent moeten deze dichters een grote liefde hebben voor het Evangelie en voor de Kerk. Zij dienen goed op de hoogte te zijn van wat de grootste dichters hebben geschreven en moeten de hoge kwaliteit van dit werk nastreven.

De componisten moeten behalve hun reeds getoonde muzikale talenten ook kennis bezitten van de grootste en beste muziekwerken. Ze moeten bijvoorbeeld ook houden van de prachtige sonates van Mozart en Beethoven, deze ook begrijpen, anders reflecteren alleen gewone idomen van de huidige populaire muziek die slechts een kort leven beschoren zijn.

Omdat onze omgeving steeds moderner, complexer en interessanter wordt, moeten wij het schrijven van nieuwe gezangen over nieuwe en machtiger onderwerpen, over onderwerpen van deze tijd, en geloofsbevorderende en hartverwarmende onderwerpen aanmoedigen.

Wij moeten onze mensen met talent aanmoedigen dergelijke onderwerpen op papier te zetten en daarmee de naam van onze hemelse Vader verheerlijken. Ook moeten wij onze dank en waardering voor Zijn wonderbaarlijke zegeningen uitdrukken. Technisch gesproken vormt de tekst het gezang. De melodie begeleidt. De lofzang of de tekst moet eerst worden geschreven. De dichter kiest de maat (het rythme) dat bij zijn onderwerp past; daarna schrijft de musicus de melodie. Soms vinden dichters het prettig een bekende melodie te gebruiken waar het rythme van hun regels op past. Het gezang „Israël, hoort, God roept u allen” heeft hetzelfde rythme als diverse andere gezangen. Ze kunnen alle gemakkelijk op dezelfde melodie worden gezongen, daar is geen bezwaar tegen. De melodieën van „Verlosser van Israël” en vele andere kunnen helpen bij het

schrijven van nieuwe woorden. Er kan dus zowel een oude melodie worden gebruikt met nieuwe woorden, als een nieuwe melodie met nieuwe woorden.

Andere voorbeelden uit ons gezangenboek kunnen worden bestudeerd daar dit vele gezangen bevat waaraan wij gehecht zijn, en die ons dierbaar zijn omdat zij over het Evangelie gaan dat in onze tijd is hersteld.

Een gezang is een speciaal gedicht dat als een gebed tot onze God is gericht. De oude Grieken zongen voor hun heidense goden. Wij zingen voor de eeuwige God, onze hemelse Vader, en wij moeten de meeste van onze gezangen als een gebed tot de hemel richten.

In een openbaring die aan de profeet Joseph Smith werd gegeven zegt de Here: „... ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij...” (L&V 25 : 12). Beschouw de volgende idealen als voorbeelden van deze bevering: „Wij danken U, Heer, voor profeten.” „Juich, wereld, juich, de Heer's nabij”. „O, mijn Vader” Ook apostel Paulus gaf aanwijzingen voor gezangen: „Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Here met aangenaamheid in uw hart.” (Kol. 3 : 16)

Dit wijst erop dat Paulus begrip had van de verschillende gezangen die in zijn tijd werden gebruikt. Hij herhaalde de wat verscheidene profeten van het Oude Testament dikwijls aanraadden, namelijk dat wij „met dankbaarheid in ons hart voor de Here „moeten zingen.” Technisch gezien worden gezangen onder minstens vijf soorten gerangschikt, namelijk: echte gezangen, psalmen, geestelijke liederen, koralen en de zogenaamde „Evangelielieder.”

Echte gezangen: Het ideale gezang is een heilig lied dat tot de Godheid is gericht. Deze gezangen zijn in onze gezangenboeken de belangrijkste. Ze zijn geestelijk met de hoogste geestelijke waarde.

Psalmen: Paulus spreekt over het zin-

gen van psalmen. Dat zijn gezangen die uit het Oude Testament zijn overgenomen. De psalmen zijn de meest geliefde en edelste verzen van de westelijke wereld.

De Calvinisten gaven aan psalmen de voorkeur boven andere gezangen.

Lord, Thou hast not yet loved the poor, he stands to me in let-the days.

A. Schaeffer 19

Daar ze uit het Oude Testament zijn voortgekomen, zijn de psalmen tot Jehova gericht en wordt Jezus Christus niet genoemd, hoewel verschillende psalmen betrekking hebben op het leven en de zending van Jezus Christus. In ons gezangenboek staat bijvoorbeeld de psalm „De Heer is mijn Herder.”

Geestelijke liederen: Deze worden zo genoemd omdat ze degenen die aanbidden waarschuwen en verheffen en meer tot hen zijn gericht dan tot de Godheid. Ze worden als het ware in aanwezigheid van de Here gezongen. Gezangen zoals: „Komt, heil'gen, komt,” en „Voor g'uw woning hebt volaten” vallen hieronder.

Koralen: Deze worden in hoofdzaak gekenmerkt door het gelijke ritme en dat de uitvoering een zeer plechtig karakter geeft. „Een vaste burcht is onze God” is een voorbeeld van een koraal.

Evangelielieder: De uitdrukking Evangelielieder is in feite een verkeerde benaming want deze gezangen hebben nauwelijks iets met het Evangelie te maken. Ze werden in de vorige eeuw in de Verenigde Staten gemaakt door enthousiaste, rondtrekkende predikers. Een voorbeeld hiervan is „Het nu, wijl de zon schijnt”. In het algemeen staan deze gezangen niet hoog aangeschreven wat

betreft hun dichterlijke of muzikale waarde, hoewel de boodschap krachtig kan zijn.

Als een gezang iets tweeweg wil brengen, moet het beginnen met een krachtige zin die ook als titel kan worden gebruikt. Het eerste couplet

moet met de krachtige titel beginnen. Deze dient tevens als het centrale thema voor de andere coupletten. (In het gezangenboek dat wij nu gebruiken, hebben de gezangen meestal 3 of 4 coupletten.)

Van sommige gezangen is de inhoud niet opeenvolgend. Het klassieke patroon van een gezang is dat het begin, bijvoorbeeld van „Verlosser van Israëel”, niet alleen de titel is maar ook het centrale thema van het gehele lied. Alle daarna volgende verzen verwijzen naar dit centrale thema, als de spaken van een wiel die naar het middelpunt wijzen. Bij deze methode is geen enkel vers afhankelijk van het voorgaande.

Aan de andere kant kennen we allemaal gezangen waarvan de coupletten even opeenvolgend zijn als in gedichten. In zulke gevallen is het logisch dat alle verzen gezongen worden. Dit verklaart waarom president Heber J. Grant de heiligen altijd aanspoorde om zoveel mogelijk alle coupletten van „O, mijn Vader” te zingen.

Het is aan te bevelen de leerstellingen van het Evangelie in de meeste van onze gezangen op te nemen. Indien de dichters onder ons in hun verzen van het grote werk van de Here in onze tijd vertellen, zal de Here ze zegenen, de leden zullen

dankbaar zijn, het werk des Heren zal bevorderd worden en nieuwe leden in de Kerk worden geïnspireerd getrouw te zijn.

Hieronder volgen enkele specifieke onderwerpen:

1. Rangschik de gezangen in ons huidige gezangboek in een andere en betere volgorde.

2. Raadpleeg toespraken van algemene autoriteiten voor geschikte ideeën.

3. Wij moeten gezangen hebben die betrekking hebben op het Boek van Mormon, waardoor jong en oud van dit heilige boek zullen gaan houden.

4. De mooiste gezangen die wij thans hebben zijn die, waarin de vreugde over het herstelde Evangelie tot uitdrukking komt. Gezangen over dit onderwerp moeten uitmunten door grootsheid en edelmoedigheid en het geloof bevorderen.

5. Er zijn gezangen nodig die gaan over het werk dat thans in de Kerk wordt verricht en over het getrouw vervullen van onze taken.

6. Er moeten ook gezangen worden geschreven over de doop, zodat een kind of bekeerling door de muziek kan voelen hoe heilig zijn doop in de Kerk is.

Wij zijn de enigen die de betekenis van dopen voor de doden begrijpen; ook dit onderwerp kan aangewend worden.

7. In verschillende landen zijn door de Kerk tempels gebouwd. Ze zijn gebouwd in een prachtige stijl en hebben een heilige sfeer. Wij hebben gezangen nodig waarin de vreugde over het bezoek aan de tempel wordt bezongen en waarin verteld wordt van Gods heilige doeleinden die ons zo dierbaar zijn.

8. De Kerk heeft in vele delen van de wereld groot succes. In Latijns-Amerika worden in de zendinggebieden vele nieuwe leden gedoopt. Iemand zou moeten schrijven voor deze mensen, die nakomelingen zijn van Lehi. Ook in het Oosten bekeren grote aantallen mensen zich tot de Kerk. Het zal Hem, die de Vader is van alle mensen, behagen als wij de nieuwe heiligen in alle landen een

muzikale en dichterlijke hand reiken.

9. Er zijn meer mooie gezangen nodig die betrekking hebben op de avondmaalsvergadering.

10. Er moeten ook nieuwe gezangen gecomponeerd worden die harmoniëren met ons goed functionerende zendingsprogramma. Hoe wordt iemand bekeerd? Wat denkt hij? Wat is voor hem reden zich te verheugen?

Wanneer wij gaan denken over het schrijven van gezangen, moeten wij ook rekening houden met teksten voor lofzangen die het geloof stimuleren. Onze koren zullen gaarne zingen over onderwerpen die betrekking hebben op onze tijd, onze noden, onze hoop en vrees, en ons geloof.

Er is ook voldoende mogelijkheid om vocale soli over Evangelieonderwerpen te schrijven.

Laten we ook eens overwegen cantates te schrijven, zoals Bach ze bijvoorbeeld schreef voor koren, cantates waarin recitatieven zijn opgenomen (of teksten over gebeurtenissen), soli, duëtten en spreekkoren.

We kunnen voor de jongeren ook liederen gebruiken en blijde kinderliedjes. Enkele kunnen voor ontspanning zijn maar alle moeten absoluut een geloofsbevorderende strekking hebben.

De schrijver moet nederig zijn als hij een gezang schrijft en mag niet verwachten dat zijn eerste poging meteen een meesterwerk zal opleveren. De kans is groot dat zijn eerste twaalf gezangen enkel en alleen oefeningen zijn die hem de kracht en bekwaamheid geven iets samen te stellen wat de moeite waard is.

De uitdaging is een gezang te maken dat iets nieuws bevat dat onze belangstelling heeft en dat ons op de een of andere manier behaagt.

De melodie die u op de volgende bladzij ziet staan verschilt enigszins van de melodien en rhythm die in de meeste gezangen worden gebruikt. Misschien willen onze dichters deze melodie als oefening gebruiken en er een aantal coupletten bij schrijven. Eeuwen geleden gebruikten de katholieke gezangenschrijvers voor hun

eentonige gezangen veel teksten en onderwerpen uit de Schriften.

Op godsdienstig gebied hebben de Lutheranen veel bijgedragen door hun mooie gewijde korallen. De Methodisten en andere protestanten hebben heel veel gezangen geschreven. In de eerste jaren zijn er in onze herstelde Kerk veel gezangen geschreven waarin dank voor de herstelling van het Evangelie werd uitgedrukt. Thans is de beurt aan ons om in deze eeuw een grote bijdrage te leveren.

Voor een nieuw en tevens gereviseerd gezangboek moeten we minstens 100 nieuwe gezangen van uitzonderlijke kwaliteit hebben. Misschien moeten er wel 1.000 worden geschreven voordat er 100 aan de eisen voldoen.

Het is geen vereiste dat gezangen door grote dichters worden geschreven. De schrijvers van gezangen die in de smaak vielen waren mensen die de Here liefhadden en in staat waren zich in dichterlijke taal voortreffelijk uit te drukken. De gedichten moeten van hoge kwaliteit zijn omdat een gezang honderden keren zal worden gezongen en wij elke keer als wij het zingen, geïnspireerd willen worden. Heel kort gezegd: gezangen moeten worden geschreven door mensen die kunnen dichten en een groot geloof hebben.

Onze gezangenschrijvers moeten waardige muziek in gedachten hebben, geen populaire romantische ballades. Deze oppervlakkige stijl vol doet voor een of twee keer, maar verveelt mensen met smaak al gauw. Opdat de woorden van de gezangenschrijvers blijvend zijn, moeten ze een verheven indruk op de ziel maken.

Onze dichters en gezangenschrijvers moeten de Mormoonse normen uitbeelden, zodat wij hun woorden voor onszelf en voor de wereld kunnen zingen. Deze gezangen moeten de diepe overtuiging van onze goddelijke zending uitdrukken.

Het doel van gezangen is: samen met andere gelovige mensen en onder melodieuze begeleiding bidden tot

(Wordt vervolgd op blz 514)

Het Kerstverhaal

En er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde.

En ziet, een engel des Heren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heren omscheen hen, en zij vreesden met grote vrees.

En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal;

Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Here, in de stad Davids.

En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeken vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.

Luk. 2:8-12

Kerstboodschap aan de kinderen van de kerk, overal

Kerstmis is een blijde tijd, een tijd om ons te verheugen.

Over de gehele wereld vieren jongens en meisjes deze heilige gebeurtenis op verschillende manieren, maar overal is Kerstmis een bijzondere gelegenheid om een Kindje te gedenken Dat langgeleden in de kleine stad Bethlehem in de heuvels van Judea werd geboren.

Kerstmis is een tijd van veel lichtjes. We hebben lichtjes in ons huis en in de kerstboom, in de etalages van de winkels en soms ook op straat. In de besneeuwde Alpen van Oostenrijk gaan gezinnen met brandende fakkels al zingend over de kronkelige paden naar de Kerstdienst. Op die eerste kerstnacht verschenen er lichten aan de hemel. Eén heldere ster scheen neer op de kribbe waarin het Kindje Jezus lag. Heel verweg, in de „nieuwe wereld”

verschenen ook heldere lichten aan de hemel. Een nacht lang werd het niet donker; dat was de aankondiging dat Christus was geboren zoals door de profeten in het Boek van Mormon voorspeld.

Kerstmis is een tijd om te zingen. Het eerste Kerstfeest werd ingeluid door engelen die God prezen. Nu zingen zangers op verschillende manieren kerstliederen, soms op de hoek van de straat. In de kerkvergaderingen en andere programma's stralen en schitteren de ogen van kinderen als ze over de geboorte van het Kindeke zingen.

Kerstmis is een drukke tijd — een haastige tijd. Lang geleden hadden herders in het veld bij dat Kerstfeest ook haast. Toen ze de hemelse heerlijkheid hadden gezien en de engelen hun glorierijke boodschap van Zijn geboorte hadden verteld, gingen

van het Eerste Presidentschap
Geïllustreerd door JERRY HARSTON

ze haastig op weg om het Kindje te zien waarover de engelen hadden gesproken. In Mexico beelden de kinderen in de dorpen die eerste Kerstmis uit. Een van de kinderen is Maria, een ander Jozef. Samen gaan ze langs de huisjes van het dorp en doen alsof de huizen posadas (herbergen) zijn. Overal sturen de mensen van de herbergen de kinderen weg tot tentslotte een vriendelijke posada ze onderdak geeft.

Kerstmis is een tijd om lief te hebben. Deze liefde wordt vaak geuit door elkaar geschenken te geven. In de Scandinavische landen worden op palen in het land en op de daken van schuren schoven koren gezet voor de vogels. Overal schijnen de harten van de mensen vol liefde voor hun vrienden en burens.

Toen Jezus lang geleden in die heilige

nacht werd geboren, werd de liefde van onze hemelse Vader over de mensen op aarde uitgestort, Hij zond de grootste van al Zijn gaven, Zijn Eniggeboren en Geliefde Zoon, zodat wij allen eens kunnen terugkeren naar ons hemels tehuis. Wij kunnen Hem het best onze liefde betonen door Zijn leringen na te leven en Zijn geboden te onderhouden, want Hij heeft gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, onderhoud Mijn geboden.”

Wij hopen dat jullie in deze bijzondere tijd van het jaar de vreugde van het Kerstfeest zullen voelen en aan Jezus zullen denken als je de kerstlichten ziet, je over Kerstmis zingt en je het druk hebt met alle voorbereidingen op het Kerstfeest. Moge je hart liefde weerspiegelen als je je hand uitsteekt om met liefde al degenen die rondom je zijn, te helpen.

Moge je waarlijk de grote liefde van onze hemelse Vader en Zijn Zoon, en onze liefde voor jou, voelen.

Broeder Joseph

Een bijzondere dag om te onthouden is 23 december want op die dag werd in 1805 de profeet Joseph Smith geboren.

De profeet hield van kinderen en zij hielden van hem. Dikwijls maakte hij een omweg om met een kind te praten. Een jongen herinnerde zich dat de profeet de wagens langs ging, waarmee de gezinnen Kirtland binnenreden als ze van hun boerderijen kwamen om naar de kerk te gaan. De profeet zocht dan naar kinderen en zei hen speciaal gedag.

De kinderen noemden de profeet „broeder Joseph” en hij glimlachte altijd vriendelijk naar ze. Op een keer speelden kinderen in een huis waar de profeet zich verborg voor goddeloze mensen die hem wilden doden. Zij hoorden de oudere mensen zeggen dat de profeet in gevaar verkeerde. Een meisje van zeven zei toen: „Ik weet wat wij kunnen doen. Wij kunnen bidden en onze Vader in de hemel vragen of Hij broeder Joseph wil beschermen tegen kwaad.”

Enkele minuten later liep de profeet langs de deur van een slaapkamer en zag de kinderen geknield in gebed, hij kon net nog hun eenvoudige gebed voor zijn veiligheid horen. Tranen sprongen in zijn ogen en rolden over zijn wangen toen de kinderen uit hun geknield houding opstonden en een van hen zei: „Ik weet dat broeder Joseph nu veilig is.”

De profeet keerde terug naar de kamer waar zijn oudere vrienden bijeen gekomen waren om die nacht over hem te waken en vertelde hun dat ze naar huis konden gaan. Hij zei dat hij wist dat de gebeden van de kinderen verhoord zouden worden en hij die nacht rustig kon slapen. En dat deed hij!

*

Kerstfeest in de andere stal

DOOR RIET BATENBURG-KLAASSEN

Samuel stond op de stadsmuur
en bij predikete vol hartsvuur:
„Ziet ik ben een Lamaniet.
God is met mij; ik vrees niet.

„Nephi's volk verliet de Heer.
't Luisterde naar Hem niet meer,
En het komt dus eens ten val,
tenzij het zich bekeren zal.

„Het zal nog maar vijf jaren duren
en dan komt de grote ure:
Godes Zoon en onze Heer'
daalt als mens op aarde neer.

„Hij gebiedt mij zo te spreken
en dit geeft Hij u als teken:
Eén nacht zal 't niet donker zijn,
maar dag, doch zonder zonneshijn.

„De zon zal zeker ondergaan.
ook zal een nieuwe ster daar staan.
En gij zult van verwondering beven,
maar wie gelooft, heeft eeuwig leven.“

Het merendeel geloofde niet
de woorden van de Lamaniet.
Slechts enkelen, van harte rein,
geloofden: Eens zou het zo zijn.

Zij zochten Nephi op, vol hoop
en zij kwamen tot de doop.
Anderen, het hart vol haat
wensten Samuel veel kwaad.

Maar God hielp hem. Door zijn band
ontkwam hij naar zijn eigen land,
deze dienstknecht van de Heer'.
Van hem hoorde niemand meer.

Jaren gingen toen voorbij
en de tijd kwam snel nabij,
dat de Mensenzoon zou komen.
Hierop wachtten saam de vromen.

En zij baden: „Christus, kom!“
De anderen lachten er wat om.
„t' Gebeurt toch nooit, wat is beloofd.
Gij hebt tevergeefs geloofd.

„Wie heeft het eerst 't gerucht gehoord?
Wie nog gelooft, die wordt vermoord.
Tenzij het wonder nog geschiedt . . .
Maar wat hoopt gij? Het komt niet.“

Nephi boog zich biddend neer,
sprak zijn zorgen tot de Heer'.
Uit de hemel klonk een stem!
dit werd geopenbaard aan hem:

„Wees welgemoed, hef op Uw hoofd!
Ik doe al wat Ik heb beloofd.
Ik sprak door heilige profeten
en spoedig zal het volk dit weten.

„Verbaasd zal men er over spreken.
Hedenavond komt het teken,
zoals Ik aan Samuel openbaarde.
Morgen ga Ik naar de aarde.“

Dat was in het land een vreemd gezicht!
De zon ging onder, maar 't bleef licht.
Ook 't andere wonder bleef niet ver,
want er verscheen een nieuwe ster.

De schapen van de and're stal,
zij waren vele in getal.
Ver van Juda wist men niet
wat daar voor wonderen zijn geschied.

Men leest het in de heil'ge boeken:
ook dezen zou Hij eens bezoeken.
Van Ephraïms en Juda's land
brengt Hij ze samen in Zijn hand.

Hij kent hun namen, groot en klein
en wil hun goede Herder zijn.
Lang is dit verhaal vergeten,
toen riep God opnieuw profeten.

En Zijn heilig werk gaat voort.
Als zij geloven in Zijn woord,
volgen miljoenen in getal
die éne Herder naar Gods stal.

De gelukkige broeders van Tweede Kerstdag.

DOOR N. BROEDER

Dit verhaal is in ons land gebeurd.

De kinderen van het jeugdwerk verzamelden zich in het kerkgewoone. Het was Tweede Kerstdag. Met hun leraressen samen hadden de kinderen een prachtig plannetje: zingen bij de zieke mensen, in een groot ziekenhuis. Daar kwam nog een auto met kinderen aan. De broeders was gevraagd of ze auto wilden rijden. Allemaal samen deden de kinderen en de broeders en zusters een nederig gebed of alles goed mocht gaan en daar stapten ze in, hoor. In iedere auto nam ook een jeugdwerkzuster plaats.

Aangekomen op de stille kade met de kale bomen waar de broeders konden parkeren lieten de zusters de stoet voorzichtig oversteken over de afgevalen, gilberige boom bladeren. Iedereen wist wat hij of zij moest doen: bij elkaar blijven, zingen, handen gevouwen, kerstcadeautjes geven. Daar gingen ze dan. Kerstmis betekent dat God de wereld alzo lief heeft gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven heeft voor ons, en dus moeten wij ook elkaar hartelijk liefhebben.

De broeders zagen de liefdevolle schare vertrekken en ineens besefte ze dat zij nu zonder taak achterbleven. „Hoe laat rijden we weg?” vroeg een broeder aan de jeugdwerkpresident. „Als het vijf uur is moeten we weg rijden, broeders,” zei zij. „De kinderen wordt het anders te vermoeden. We hebben er ervaring mee.” „Ga mee met mij, naar mijn huis,” zei één van de broeders. „Ik woon hier vlakbij en ik zou het gezellig vinden als we de tijd bij mij doorbrachten.” Zo gezegd, zo gedaan. Er werd ingestapt in een busje en daar ging het.

En terwijl de kinderen langs de hekken gingen en hun mooie stemmen vertelden van de ster vol bracht en het Kerstkind, Heer van 't al, zaten er broeders bij in een gezellige kamer, waar hun gulle gastheer lekkere kookjes tracteerde en waar ook al het Evangelie werd voorgelezen. Één van die gelukkige broeders van Tweede Kerstdag was nog niet zo lang lid en vooral hij genoot van de broederliefde onder de heiligen. De broeders konden hem heel veel leren en dat deden ze dan ook. Het was zo gezellig, dat ze de tijd haast vergaten, maar daar reden ze dan toch keurig op tijd weer op de kade. En wat zagen ze daar? Kerstmis is liefde, en het betekent dat God wil dat niemand eenzaam achterblijft, dat we één grote menselijke familie zijn, Gods geslacht. Wat zagen de broeders?, welke grote domheid hadden deze gezellige vaders door hun vergezichtigheid begaan?

Ah, op de koude kade liep broeder Andries! Hij was vergeten, terwijl ook deze broeder tot de chauffeurs behoorde! Hij was niet mee gevraagd! Terwijl de grote broeders zo'n fijne middag hadden was broeder Andries alleen achtergelaten, en hij wist niet eens dat de broeders een extra plannetje hadden gemaakt, en waar ze heen waren gegaan. Was moet broeder Andries engulzig zijn geweest al die tijd.

Grote vaders hielden niet zo gauw, maar broeder Andries keek wel heel zuur. O, en de broeders schaamden zich zo! Wat moesten ze zeggen? Hoe moesten ze het weer goed maken? Een broeder stapte op broeder Andries toe, maar die liep weg. Een andere broeder liep in dezelfde richting als broeder Andries. Die stapte een telefooncel bij de ziekenhuismuur binnen.

„Wat moeten we nu?“, zeiden de vrienden. „Oms excuus maken! We hebben het niet expres gedaan. Dat het nu ook niet broeder Andries moet overkomen, toch al zo'n gevoelige broeder...”

„Zo zie je maar weer dat ook grote mensen wel eens vergissingen maken. En dan gaat het er maar om hoe het allemaal weer goed komt. Dat valt soms niet mee. Broeder Andries kwam met een strak gezicht de telefooncel uit en liep in de richting van zijn auto. Een paar broeders er achteraan. „Broeder Andries!” Maar broeder Andries keek niet op of om! Hij was verschrompelijk boos. Hij moest wel vinden dat de broeders hem welk verraden hadden. Ze hadden hem namelijk in de kou laten staan. Hij smoot het autoportier achter zich dicht. Maar een broeder deed het weer open en zei: „Broeder Andries, het spijt ons, maar...”

Broeder Andries zei geen woord en stapte aan de andere kant uit, en liep met zijn neus in de kille wind de andere broeders voorbij, die met stomheid geslagen waren. Hij ging de ziekenhuishal binnen.

„Hij is ontzettend boos,” zei een broeder. „We hebben het ernaar gemaakt,” zei een ander. „Maar laat hij toch naar ons willen luisteren...” zei nog een broeder. „Weet je wat?” zei de eerste, de gastheer van die middag. „Het is mijn schuld. Ik moet hem mijn excuus aanbieden. Ik ga op hem af.”

Hij ging. Maar de broeder met het grote verdriet liep weg. En daar kwamen de kinderen aan met de zusters. De broeders moesten nu ieder hun auto v'n het slot doen en oppassen dat het allemaal goed ging met instappen en wegrijden. En wie reed daar als eerste weg, als een pijl uit de boog, zo vlug? Broeder Andries... En terwijl de kinderen en hun leraressen genoten van de vele indrukken die ze hadden opgedaan bij de zieke mensen, die hen bedankt hadden en snoepjes van de traktaties van de ziekenhuisdirectrice en de patienten — leek het of de broeders een vuist om hun keel voelden en ze zeiden tegen zichzelf: „Julie zijn me een stel mooie broeders...” en dat nog wel met Kerstmis!

De broeder-gastheer probeerde broeder Andries in te halen, maar bij de kerk aangekomen zag hij dat broeder Andries, die vlug had laten uitstappen, al wegred.

De broeders bleven op een kluitje staan en keken nauwkeurig toe toen de zusters nog een leuk slotroetspraakje ten afscheid hadden voor de jeugdwerkzusters. Een broeder zei: „Weet je wat ik ga geloven, broeders, mag ik proberen te raden wat er in broeder Andries omgaat? Hij heeft zoveel verdriet, dat hij niet meer praten kan.”

„Wij moeten onmiddellijk naar hem toegaan!” zei een ander. „Maar is hij thuis? Hij kan best ergens anders zijn.”

„Deze rare toestand moet de wereld uit.”

„Dit kan zo niet blijven...”

De meeste kinderen waren huiswaarts gegaan.

Twee broeders waren getrouwd met jeugdwerkzusters. Ze vertelden hun vrouwen dat broeder Andries was vergeten.

„Dan mogen jullie eruit wel een gebed doen. En ga dan maar nederig naar zijn huis toe.” Dat was de raad van de zusters.

De broeders die geen kinderen weg hoefden brengen vroegen aan de chauffeurs die kinderen in hun auto hadden of ze terug wilden komen voor een gezamenlijk bezoek aan broeder Andries.

Al de broeders en de twee vrouwen knielden neer en één van hen vroeg of onze Vader alles weer goed wilde maken, en of hij wilde geven dat de broeders de juiste woorden zouden kunnen vinden.

Daar reden ze naar broeder Andries' huis. Één van hen zou het woord doen, besloten ze. Die ging voorop. Broeder Andries zat al met zijn vrouw en zijn twee jongens aan tafel.

„Zou zijn vrouw ervan weten? Hij is niet iemand, om er niet over te praten. Dat lukt hem niet, want het is o, zo'n gevoelige man!” zei een zuster.

„We gaan,” zei de woordvoerder. Hij belde aan.

„Wie zou de deur open doen?” „Wij komen verde sluiten,” dat wilde de woordvoerder zeggen. Daar stonden ze dan te wachten. Binnen was een broeder, die buiten anderhalf uur gewacht had.

Deur open. Deur wagenzijdig open! Broeder Andries staat daar in zijn volle lengte en strekt een arm uit naar de kamerdeur: „Kom binnen!”

Met stomheid geslagen volgen allen dit krachtige bevel op.

„Ga zitten!”

Zuster Andries en de grote jongens worden gegroet. Dan zegt zuster Andries dat hun komst goed was pas komt. Zowel zijzelf als broeder Andries heeft een kalkoen gekocht, zodat er bij toeval twee waren in plaats van één. „Maar toeval bestaat niet,” zegt zuster Andries. „Julie moeten maar even helpen met opteuten.”

En daar krijgen de broeders en zusters vlug ieder een prachtig kalkoen, keurig geserveerd door vele hartelijke handen. En zuster Andries vertelt honderduit.

En alles is goed, zegt broeder Andries. Kerstmis is een prachtige tijd, vindt het gezin Andries. De broeders en zusters komen niet aan het woord en worden vriendelijk nagewuifd als ze naar hun huizen terugkeren.

De Here heeft het gebed verhoord, want alles is vergeeten en vergeven.

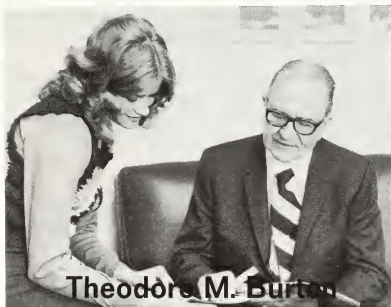
En als er dan de eerste zondag in januari van het nieuwe jaar getuigenisvergadering is staat broeder Andries op en vertelt van de broeders die er niet aan hebben gedacht, maar geen rus hadden voor ze alles goed hadden kunnen maken.

„Maar,” zei de liefdevolle broeder. „Toen ze geweest waren en de deur uit gingen naar huis, zag ik gelukkig dat ze weer gelukkig waren.”

En zo was met Kerstmis iedereen blij met het geluk van anderen.

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Waarom worden er in de gewelven van de Granite Mountain (Granietberg) verslagen bewaard?“

Een brandbom tijdens plotselinge ongeregeldeheden of wegens wraak geworpen in een archief, kan verslagen van onschatbare waarde die nimmer kunnen worden vervangen, vernietigen. Een orkaan kan door een kustgebied trekken en grote verwoesting aarichten of er kan een tyfoon over een eiland trekken. Er kan 's nachts plotseling brand uitbreken door kortsluiting, en verslagen in de as leggen die honderden jaren zorgvuldig zijn bewaard. Vandalen kunnen een kerkelijke gemeente plunderen en de kostbare verslagboeken op straat gooien, ten prooi aan de elementen. Politieke agitators kunnen oproer of opstand teweegbrengen die ertoe kan leiden dat kostbare collecties boeken op een stadspan verbrand worden. Bovendien is er de dreiging van oorlog zoals alle eeuwen heen het geval is geweest.

De noodzaak om gegevens van de burgerlijke stand van de hele wereld, originele manuscripten, geschiedschrijvingen, biografieën en andere genealogische verslagen veilig te bewaren, heeft de mensen al lang voor problemen gesteld. Waar en hoe kunnen verslagen worden beschermd tegen vernietiging door de elementen en door mensen?

Door microfilmen zijn kopieën gemaakt van originele documenten uit alle hoeken der aarde en zijn samen

met kopieën van miljoenen pagina's veilig en wel opgeborgen. De Genealogische Vereniging van de Kerk voert een van de veelomvattendste genealogische projecten uit die de wereld ooit gekend heeft. De kern van deze genealogische onderneming vormen de microfilms. Er wordt veel geld in geïnvesteerd. Over de gehele wereld zijn dagelijks mensen bezig microfilms te maken. De volgende soorten documenten worden gefotografeerd: pachtcontracten, koopacten, geverifieerde afschriften van testamenten, huwelijks- en begrafenisregisters, gegevens van de burgerlijke stand en andere verslagen van genealogische waarde. Tot dusver zijn ruim 750.000 microfilms bijeenvergaren en elke maand komen daar duizenden nieuwe bij. Op de collectie microfilms van het moment staan de gegevens van meer dan drie miljoen gedrukte boeken van driehonderd bladzijden elk.

Om de tand des tijds te kunnen doorstaan moeten de microfilms onder ideale omstandigheden worden bewaard in een omgeving die bescherming biedt tegen het geweld van mens en element. Hoog in de onherbergzame Rocky Mountains (Rotsgebergte) in het westen van Noord-Amerika is door de Kerk een opslagruimte voor genealogische gegevens aangelegd. Ze wordt beschermd door een metersdikke laag zeer hard graniet en ligt hoog boven de vallei, dus beveiligd tegen overstromingen. Er worden nu miljoenen microfilms van verslagen van onschatbare waarde veilig opgeslagen.

De bescherming die de gewelven in de Granite Mountain bieden kunnen door geen ander bouwwerk worden geëvenaard. Boven het laboratorium en de kantoorruimte in het gewelf ligt een laag van bijna 92 m. hard graniet en boven de zes opslagruimten een laag van bijna 213 m. De opslagruimte heeft drie tunnels, die zijn afgesloten door zware deuren in zware sponningen. De grootste deur in de middelste tunnel weegt ruim 14 ton en de kleinere deuren in de oostelijke en westelijke tunnel wegen elk 9 ton.

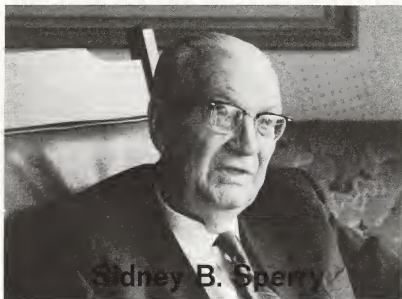
In 1938 is begonnen met het microfilmwerk om de leden van de Kerk in staat te stellen in de verslagen te zoeken naar de gegevens die ze nodig hebben om hun voorouders op te sporen. Het project breidt zich elk jaar uit daar kerkarchivarissen, gemeentelijke, provinciale en rijksarchivarissen zich bewust worden van deze onderneming en het belang ervan inzien. Het verfilmen van verslagen door de Genealogische Vereniging vindt op verzoek plaats en volgens schema en brengt voor de archieven geen kosten met zich mee. Gewoonlijk ontvangt men een positief van de microfilm voor het voorrecht dat er gefilmd mocht worden.

Het is de wens en het doel van de Kerk kopieën van genealogische gegevens in de gehele wereld uit alle eeuwen te verzamelen en op een centraal punt te be-

waren, waar ze veilig zijn voor natuurgeweld en vernietiging door mensen. Dit verheven doel wordt elke dag over de gehele wereld verwezenlijkt als de camera's in de archieven klikken. Het geweldige raderwerk is in beweging gebracht en op efficiënte wijze worden deze verslagen bladzij voor bladzij en boek voor boek als schatten opgeslagen, veilig beschermd in de bergen.

Theodore M. Burton

Assistent van de Raad der Twaalven.

„Als Christus weer verschijnt zullen de mensen dan werkelijk ‚opgenomen‘ worden om hem tegemoet te gaan? Werkelijk opgeheven worden van de aarde zoals de mensen in de stad van Henoeh?”

Het antwoord op deze vraag is simpelweg: ja. Ik zal dat aantonen met enkele citaten uit de Schriften. In de Leer en Verbonden staat in een gedeelte dat handelt over de periode die voorafgaat aan de tweede komst van de Here het volgende: „En de heiligen die op aarde zijn, die levend zijn, zullen worden veranderd en *opgenomen* om Hem te ontmoeten.” (L&V 88:96. Cursivering toegevoegd.)

Lees ook deze woorden in L&V 27:18: „... en weest getrouw, totdat Ik kom, en gij zult worden *opgenomen* zodat gij eveneens daar zult zijn waar Ik ben.” (Cursivering toegevoegd.)

In een andere tekst in de Schriften, in sommige opzichten nog merkwaardiger wegens de duidelijkheid, maakt de apostel Paulus deze opmerking over de tweede komst van de Heiland:

„Want de Here Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van de hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;

Daarna wij, die levend overgebleven zijn, *zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Here tegemoet, in de lucht*; en alzo zullen wij altijd met de Here wezen.” (I Thes. 4:16-17. Cursivering toegevoegd.)

Het is dus volkomen duidelijk dat er mensen zijn die in de ware betekenis van het woord letterlijk „opgenomen” zullen worden om de Here bij Zijn komst tegemoet te gaan, maar dat betekent niet dat *alle* mensen in de boeken van de Kerk opgenomen dit gezegende voorrecht zullen genieten. Zij die erfgenaam zijn van de telestiale heerlijkheid zijn niet „... die met de heiligen zullen worden verzameld om in de Kerk van de Eerstgeborene te worden opgenomen en in de wolk ontvangen.” (L&V 76:102.) Een groot gedeelte van de leden van de Kerk zal dus niet „opgenomen” worden. Zo denk ik erover en wel om de volgende redenen. Lees allereerst deze teksten eens: „En te dien dage, wanneer Ik in Mijn heerlijkheid zal komen, zal de gelijkenis worden vervuld, die Ik van de tien maagden heb gegeven.

Want zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen, en de *Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid* — voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehouden en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan.” (L&V 45:55-57. Cursivering toegevoegd.)

„... op de dag der komst van de Zoon des Mensen. „En tot op die ure zullen er dwaze maagden onder de wijze zijn; en in die ure komt er een volkomen scheiding tussen de rechtvaardigen en de goddelozen ...” (L&V 63:53-54.)

De gelijkenis van de Tien Maagden (Mt. 25) maakt ons duidelijk dat vele leden van de Kerk geen (of heel weinig) olie in hun lampen zullen hebben als de bruidegom komt. Zij zullen niet zo geestelijk zijn ingesteld dat ze opgenomen kunnen worden om Hem te ontmoeten.

Tot slot dienen wij er ook acht op te slaan dat de Here zegt dat zij, die de Kerk van de Eerstgeborene vormen (L&V 76:54) diegenen zijn „die Hij met Zich zal brengen wanneer Hij op de wolken des hemels zal komen om op de aarde over Zijn volk te regeren.” (L&V 76:63.) Is het daarom niet redelijk te geloven dat alleen de geestelijk ingestelde en rechtvaardige heiligen op aarde waardig zullen zijn in de hemel opgenomen te worden en weer naar de aarde terug te keren met des Heren Kerk van de Eerstgeborene? In feite zijn betrekkelijk weinig heiligen verzegeld tot het eeuwige leven, om lid te worden van de Kerk van de Eerstgeborene. Niettemin zijn er velen die de heilige verbonden nakomen die ze met de Here hebben gesloten en als ze getrouw blijven zullen ze er uiteindelijk lid van worden. De mogelijkheid bestaat dat de Here een behoorlijk aantal van deze mensen toestaat opgenomen te worden om Hem te ontmoeten. In dit opzicht is onze kennis ontoereikend.

Sidney B. Sperry

Emeritus hoogleraar in de Oudtestamentische talen en literatuur aan de Brigham Young Universiteit *

„Marktwaarde”

Door MATTHEW COWLEY
In leven lid van de Raad der Twaalfen

Op Tahiti, dat ik kort geleden bezocht, hebben de leden van de Kerk seizoenwerk, namelijk parel duiken, en onze mede-leden behoren tot de beste duikers van de eilanden van Frans-Oceanië.

Waarom? Omdat ze het Woord van Wijsheid leven en langer onder water kunnen blijven dan anderen die dat niet doen. Op een diepte van 27 m. blijven ze wel twee minuten en veertig seconden onder water. Tot die diepte duiken ze en brengen ze de parelschelpen naar boven. Zo verschaffen zij zich een deel van hun inkomen tot het volgend seizoen.

Een van de jonge heiligen der laatste dagen maakte op het strand twee stapeltjes van zijn parelschelpen, het ene groot, het andere tamelijk klein. Toen de handelaar kwam aan wie hij altijd zijn parelschelpen verkocht, vroeg deze hem naar de kleine stapel. Hij zei: „Is die van jou?” Hij antwoordde: „Nee, die is niet van mij.”

De handelaar zei: „Hoe kom je er dan aan?”

Hij zei: „O, opgedoken.”

„Dan is hij toch van jou?”

Hij zei: „Die parelschelpen zijn van God.”

„Wie mag ze verkopen?”

Hij zei: „Ik.”

„Goed, dan koop ik ze.”

„U mag ze kopen, maar niet tegen contractprijs. Voor de parelschelpen van God moet u de marktwaarde betalen”; dit omdat de marktwaarde gestegen was sinds het contract was gesloten.

En zo verkocht hij Gods parelschelpen tegen marktwaarde en zijn eigen schelpen tegen contractprijs. Toen ik hem vroeg wat hij gedaan zou hebben als de marktwaarde gedaald was in plaats van gestegen, zei hij: „... dan zou ik ze bij de mijne hebben gelaten. Ik zorg altijd dat God de hoogste prijs krijgt voor Zijn schelpen.”

Ouderling Matthew Cowley werd op 2 augustus 1897 in Preston Idaho, geboren. Hij was net zeventien geworden toen hij voor een zending in Nieuw Zeeland werd geroepen. In 1938 werd hij geroepen tot president van de zending in Nieuw Zeeland.

Op 11 oktober 1945 werd broeder Cowley door president George Albert Smith geordend als lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Als algemene autoriteit diende hij drie jaar als zendingspresident van de eilanden in de Stille Oceaan. Hij had de grote gave van talen en kon de inheemse taal spreken van velen die hij diende. Tot zijn dood, in 1953, bezocht hij veel eilanden in de Stille Oceaan, het Verre Oosten, en nog vele andere zendingsgebieden en ringen van de Kerk.

Oproep tot hernieuwd dienstbetoon en nieuwe taken voor de priesterschap

Volg de leiders van de Kerk

Ik heb een brief in m'n bezit van iemand die blijkbaar iets gevonden had in de hiërogliefen over de een of andere vondst, dat antwoord geeft op veel dingen waar de wereld voor komt te staan. En merkwaardig genoeg, toen ik er nota van nam schoot mij een toespraak te binnen die ik vanaf deze kansel heb gehoord, gehouden op 4 oktober 1931 door president Anthony W. Ivins. Waarom ik nu juist daaraan moest denken — ik veronderstel dat het zo moest zijn — komt, omdat hij op die conferentie een toespraak hield met als onderwerp het boek *Onze Bijbel in steen*. Velen van u zullen zich herinneren dat het voornamelijk ging over de bouw, de symboliek en het profetische karakter van de pyramide van Gizeh, Cheops in het Grieks. Zij, die de pyramide, de maten, symbolen en verslagen — voor zover voorhanden — hebben bestudeerd, hebben gezegd dat het jaar 1928 een periode van grote rampspoeden zou inluiden, die hun hoogtepunt zouden bereiken in 1936. Volgens de berekening van de navorsers zou die periode afgesloten worden met de komst van de Here en de instelling van een tijd van vrede en blijdschap onder de mensen van goede wil.

Verwijzend naar het boek gaf president Ivins deze wijze raad: „Nu mijn broeders . . . Ik heb dit boekwerkje en de inhoud ervan aangehaald omdat ik wil dat u ervan op de hoogte bent. Ongetwijfeld zal het in het zendingsveld bekendheid gaan genieten en misschien zullen onze ouderlingen

President HAROLD B. LEE

het gebruiken. Ik wil u waarschuwen tegen alle soorten sensaties . . . Ik zeg niet dat deze gevolgtrekkingen verkeerd zijn, ik zeg wel dat ze niet door de stem van de Kerk tot ons komen, en dat ze ook niet als zodanig worden aanvaard.”

Toen zei hij iets dat grote indruk op mij maakte. Hij zei: „Broeder J. Golden Kimball vertelde ons gisteren dat hij een groot geloof had in de werkelijkheid van droombeelden.” Ik zou willen dat u daar eens over nadacht. Ik denk er net zo over. Ook ik heb een groot geloof in dromen die uitgekomen zijn.

„Ik werd herinnerd aan het feit” zei hij, „dat onmiddellijk na de [eerste] wereldoorlog deze navorsers verkondigden en publiceerden dat volgens hun opmetingen en berekeningen in het jaar 1928 een periode zou beginnen die rampspoeden en smart over de wereld zou brengen; dat men zich

voor de Here zou moeten vernederen en dat die periode van rampspoeden zou duren tot 1936. We weten allemaal dat deze droom althans gedeeltelijk is uitgekomen.”

Na enige opmerkingen te hebben gemaakt over de financiële toestand van het gehele land in die dagen, de dertiger jaren, besloot president Ivins zijn toespraak met deze wijze woorden: „Wat moeten we er nu mee aan, broeders en zusters? Kalm blijven en ons tot de Here wenden . . . Ik heb de mensen gevraagd hun huis op orde te brengen en ervoor te zorgen dat er geen schulden zijn, want ik wist dat dit zou komen omdat God Zelf het door Zijn Eniggeboren Zoon heeft bekend gemaakt.

„Broeders en zusters, als de Kerk u iets te zeggen heeft, zal het rechtstreeks van de leiders komen en niet door schrijverij van anderen. Het zal zo tot u komen dat u het begrijpt. Het laat geen ruimte voor speculatie. Het komt tot u in wijsheid, waarheidsgetrouw en ingegeven door gezond verstand. God zegene u,” zei hij, „dat is mijn nederig gebed . . .” (*Conference Report*, oktober 1931, blz. 87-94.)

Dit moet voor dit grote lichaam, het priesterschap, worden herhaald omdat we vermetele brieven hebben ontvangen van bepaalde personen die zeggen goede leden van de Kerk te zijn. Zeer uitvoerig beschrijven ze wat ze allemaal wel niet hebben gedaan en nog doen in de Kerk. Er komen sensationele voorspellingen en opmerkingen in voor, en om hun

schrijverij aannemelijk te maken zodat die de goedkeuring van de Kerk krijgt, gebruiken ze opmerkingen en toespraken van de kerkleiders uit vroeger dagen en uit deze tijd, halen alles op zodanige wijze uit zijn verband dat het er op lijkt alsof deze bemerkingsen het bewijs leveren van wat ze de leden van de Kerk willen doen geloven. De leden zouden hierdoor kunnen worden bewogen hun schrijverij te accepteren als komend uit bevoegde bron.

Op algemene conferenties zijn er ook enkelen geweest die beweerden goede leden te zijn, dit, om de verzamelde heiligen voor zich te kunnen gebruiken. Zij gingen zelfs zo ver dat ze vergaderingen belegden in hun eigen belang, kennelijk met de bedoeling dat daardoor vele van onze conferentiebezoekers aangespoord zouden worden hun vergaderingen bij te wonen, zelfs al zouden ze daardoor belangrijke instructievergaderingen van de conferentie missen.

Ook hebben enkele personen die het ergens op gemunt hadden, gevraagd om op kerkvergaderingen, haardvuuravonden, priesterschapsquorumvergaderingen en avondmaalsvergaderingen te mogen spreken. Broeders, wij achten het uitermate belangrijk onze waarschuwendende stem te verheffen, zodat onze mensen beschermd worden tegen een dergelijke tactiek waarbij het er uiteindelijk om gaat eigen belang te propagieren.

Wij dringen er bij de priesterschapsleiders op aan uiterst discreet te zijn bij het uitziften van diegenen wier

motieven aan twijfel onderhevig zijn. Verder wil ik bespreken hoe wij het priesterschap kunnen eren. Er is vanavond reeds veel over gezegd. Ik zal u een gedeelte voorlezen van de korte openbaring die in 1830 aan Edward Partridge werd gegeven door de profeet Joseph Smith:

„Aldus zegt de Here God, de Machtige Israëls: Zie, Ik zeg u, Mijn dienstknecht Edward, dat gij gezegend zijt, en dat uw zonden u zijn vergeven, en gij zijt geroepen om Mijn evangelie te prediken als met de stem van een bazuin;

„En Ik zal Mijn hand op u leggen door het opleggen der handen van Mijn dienstknecht Sidney Rigdon, en gij zult Mijn Geest, de Heilige Geest, namelijk de Trooster, ontvangen, Die u de vreedzame dingen van het koninkrijk zal leren;

„Nu, deze roeping en dit gebod geef Ik u aangaande alle mensen –

„Dat allen, die tot Mijn dienstknechten Sidney Rigdon en Joseph Smith jr. komen, en deze roeping . . . aannemen, moeten worden geordend en uitgezonden om het eeuwige evangelie onder de natieën te prediken. . .

„En dit gebod moet aan de ouderlingen van Mijn kerk worden gegeven, opdat iedere man, die het met eenvoudigheid des harten zal aannemen, moge worden geordend en uitgezonden, zoals Ik heb gesproken.

„Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God; omgord daarom uw lendenen, en Ik zal plotseling tot Mijn tempel komen . . .” (L&V 36 : 1-2, 4-5, 7-8.)

Ik verwijs speciaal naar dit ene vers

en wil dan een paar opmerkingen maken over het eren van het priesterschap. Hoor wat de Here zegt: „En Ik zal Mijn hand op u leggen [Edward Partridge] door het opleggen der handen van Mijn dienstknecht Sidney Rigdon, en gij zult Mijn Geest, de Heilige Geest, namelijk de Trooster, ontvangen, Die u de vreedzame dingen van het koninkrijk zal leren.”

Gisteravond was ik bij een groep welven. Zij hebben de leeftijd dat ze spoedig tot diaken geordend zullen worden en ik vroeg deze jongens: „Als je diaken bent geworden, wat zijn dan je plichten?”

Allen antwoordden: „De plicht van een diaken is het avondmaal rond te dienen.”

En ik zei: „Ik zou graag willen dat jullie daar anders over denkt. Dit is niet alleen maar de plicht van een diaken. Wat houdt het in het avondmaal rond te dienen? Wanneer een diaken de symbolen, het brood en het water, draagt, die voor het welzijn van de mensen die ervan zullen nemen zijn gezegend, is dat een vernieuwing van het verbond, zodat, indien zij de geboden van God onderhouden en de Here Jezus Christus gedenken Die door deze symbolen wordt aangeduid, ze de Geest des Heren altijd met zich zullen hebben.”

De taak van een diaken is de Here te vertegenwoordigen en deze symbolen te dragen. Hij neemt dus de plaats in van de Here als hij ze aan de leden van de Kerk aanbiedt.

Als je een leraar vraagt wat zijn plichten zijn, zou hij kunnen antwoorden:

„Huisonderwijs.” Maar veronderstel nu eens dat je tegen hem zegt: „Als je op huisonderwijs gaat, vertegenwoordig je de Here; bezoekt de leden thuis om erop toe te zien dat ze hun plicht doen en dat ze de geboden van God onderhouden.” De plichten van een priester: „De priester is om te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen en het avondmaal te bedienen. En de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgene te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.” (L&V 20 : 46-47) In iedere hoedanigheid waarin ze werkzaam zijn, handelen ze namens de Here en zijn Hem verantwoordelijk schuldig.

Wanneer wij als dragers van het priesterschap in naam van de Here handelen, doen we dat in opdracht van onze hemelse Vader. Het priesterschap is de macht waardoor onze hemelse Vader werkt door mannen, diakenen, leraars en priesters, en ik meen dat wij hier niet voldoende de nadruk op leggen bij onze jongemannen. Ze nemen hun priesterschap niet zo serieus als zou moeten. Als ze dat wel deden, zouden ze er altijd netjes uit willen zien, zoals president Tanner zei tegen bisschop Featherstone. Ze zouden er altijd op hun best willen uitzien als ze hun priesterschap uitoefenen. Hun haar zou keurig verzorgd zijn; hun kleding en uiterlijk zouden de heiligheid weerspiegelen die zij moeten voelen als ze hun taken in het priesterschap uitvoeren. Zo heb ik ook altijd gehandeld. Ik heb nooit

een verordening zoals het zalven van zieken verricht zonder eerst passende kleding aan te trekken en van mijn uiterlijk het beste te maken wat ervan te maken was, omdat ik het gevoel had dat ik door dit te doen dichterbij de Here stond en in Zijn tegenwoordigheid wil ik er op mijn best uitzien. Broeders, ik vrees dat sommige van onze ouderlingen niet begrijpen dat als zij optreden als ouderlingen van de Kerk of als zeventigers of hogepriesters, de Here dan de verordening door hen voltrekt op het hoofd van degenen die zij bedienen. Volgens mij is de reden waarom wij het priesterschap niet eren gelegen in het feit dat wij als priesterschapsdragers dit niet begrijpen. Hij werkt door ons door de macht van het heilige Priesterschap. Ik zou willen dat wij allen dat konden aanvoelen en onze jongemannen zouden leren wat het betekent het priesterschap te bezitten en te eren.

Broeders, we hebben vanavond een aantal onderwerpen belicht. Wij zijn tot u gekomen, en naar wij hebben begrepen is dit het grootste aantal priesterschapsdragers dat ooit bijeen is geweest. Wat een machtig geheel! Op de bijeenkomsten van deze conferentie is uw aandacht gevestigd op enkele van de gevaarlijkste kanten aan het openbare leven — sex, pornografie, toegankelijkheid — die de wereld overwoekeren. Broeders priesterschapsdragers, dit leger kan zoveel kracht en macht voortbrengen als het al zijn invloed die het bezit zou uitoefenen en werkelijk het pries-

terschap zou eren als de vertegenwoordigers van onze hemelse Vader, dat door het gebruik ervan in onze verschillende gemeenschappen, het niet toegestaan zou zijn dat deze dingen blijven voortduren zonder krachtig verweer van de priesterschap van de levende God.

Wij moeten onszelf opwekken tot nieuw dienstbetoon en nieuwe taken, en niet ledig blijven en deze dingen laten doorgaan zonder te laten zien wie wij zijn. Onze jeugd is in gevaar. Houd de gezinsband sterk, broeders. Waak erover, hebben wij u geprobeerd duidelijk te maken, en zoals ik reeds vele malen heb herhaald en anderen op deze conferentie ook al hebben gezegd: „Het grootste werk van de Here dat gij broeders, als vader ooit kunt doen, ligt binnen de muren van uw eigen huis.” Verwaarloos uw vrouw niet, broeders. Verwaarloos uw kinderen niet. Neem er de tijd voor om gezinsavond te houden. Trek uw kinderen naar u toe, zet ze rondom u. Leer ze, leid ze en bescherm ze. Nog nooit eerder hebben we zoveel behoefte gehad aan de kracht en saamhorigheid van het gezin. Wanneer we dat doen zal deze Kerk over de gehele wereld met sprongen in kracht toenemen en zal haar invloed toenemen. U hoeft niet langer het onderwerp van spot en hoon te zijn. Wij moeten op de bres springen voor dingen die eerzaam, rechtvaardig, rein, deugdelijk en waar zijn.

Broeders in het priesterschap, wij hebben u lief. Wij staan klaar. Wan-

neer u voor ons bidt, zullen wij proberen aan die hoge verwachtingen te voldoen. God is ons tot steun. Wij beseffen de grootheid van de verantwoordelijkheid die wij dragen en tenzij wij verzekerd kunnen zijn van uw geloof en uw trouw, en tenzij u voor honderd percent de geboden van God onderhoudt, kunnen wij daar niet aan voldoen.

In de openingsdienst van deze con-

ferentie sprak ik over een fijne brief die ik van de president van een studentenvereniging heb ontvangen. Hij was zeer bezorgd over de dingen die gebeuren op de campus en in de stad waar hij woont. Ook schreef hij: „Ik kan u verzekeren dat op deze campus iedere heilige der laatste dagen die alle geboden van God houdt, u ondersteunt.” Broeders, ik weet dat dit in de gehele Kerk zo is. Iedere

heilige der laatste dagen die de geboden onderhoudt, volgt de leiders van de Kerk. Als u leden tegenkomt die niet gewillig zijn de leiders van de Kerk te volgen kunt u er zeker van zijn dat zij de geboden van God niet voor honderd percent onderhouden. Dit is dus een oproep aan de legers van Zion. Om wat te doen? De geboden van God onderhouden zodat wij aanspraak kunnen maken op de ze-

„Als de Kerk u iets te zeggen heeft, zal het rechtstreeks van de leiders komen en niet door schrijverij van anderen.”

– President Anthony W. Ivins

geningen die wij zo hard nodig hebben in deze onzekere tijden, in deze dwaze, verwarde wereld zoals sommigen het zeggen en zoals onze jeugd het schijnt te ervaren. In de nieuwe stromingen onder onze jonge mensen is onze enige hoop dat wij, door de verantwoordelijkheid van het priesterschap tegenover de jeugdorganisaties te intensiveren, deze jongemannen en jonge vrouwen kunnen versterken en de helpende hand bieden want ze hebben de beschermende invloed van het priesterschap hard nodig. Als wij dit doen, weten we zeker dat wij ertoe bijdragen een rechtvaardige generatie te kweken die in de eeuwen die voor ons liggen het werk zal voortzetten.

Geliefde broeders, ik geef u ernstig mijn getuigenis dat de dingen die vanavond besproken zijn, door de inspiratie van de Here gesproken zijn, en wij geven u deze dingen om over na te denken, met een gebed in uw hart te overwegen, op te houden met oordelen en uw stem niet te verheffen tot kritiek.

Ik geef u deze avond dit getuigenis en laat mijn zegen bij u achter, en bid dat God u, de priesterschap van de Kerk, de kracht van Zion, de ruggegraat van het Koninkrijk Gods op aarde, zal zegenen. Dit is mijn gebed en ik laat u mijn zegen in de naam van Jezus Christus. Amen.

*„Nog nooit eerder hebben
we zoveel behoefte gehad
aan de kracht en
saamborigheid van
het gezin.”*

(Vervolg van blz 506)

onze hemelse Vader; onze gedachten en gevoelens voor het Evangelie op een hoger plan brengen; ons uitnodigen tot liefde, tot volgen en tot begrip van de beginselen van het Evangelie; zij, die vergaderd zijn, verenigen in geloof, getrouwheid en broederlijke liefde. De melodieën die bij deze teksten gevoegd zullen worden, zullen de profetie van Jesaja in vervulling brengen. Hij zei dat in de dagen als de God des hemels Zijn volk zal troosten en er vreugde en blijdschap onder hen gevonden zal worden, er dankzegging zal zijn en een stem des gezangs. (Zie Jes. 51 : 3.)

Laten wij al onze mensen, de zwakken, de sterken, de armen, de rijken, de jongen en de ouden, inspireren door de heerlijkheid, schoonheid, kracht, goddelijkheid en heiligheid van door ons geschreven lofzangen.

Broeder Schreiner is sinds 1924 organist van het Tabernakelorgel.

Verantwoordelijkheid in het priesterschap vereist dat men zich volledig houdt aan de Evangeliebeginselen

Priesterschapsverantwoordelijkheid

Dikwijls vraag ik me af of we werkelijk beseffen wat priesterschap betekent. President Romney, die de Here zeer nabij is, heeft ons vanavond enkele aanwijzingen gegeven die ons, als wij ze opvolgen, zullen helpen het priesterschap te waarderen en de zegeningen te genieten van degenen die hun roeping in het priesterschap eren. Wanneer ik vanavond in mijn toespraak spreek over het eren van het priesterschap zal ik dat graag in overeenstemming brengen met wat president Romney heeft gezegd over het eren van het priesterschap in het ambt dat u draagt, want dit moeten wij doen, broeders. Deze zware taak werd op ons gelegd toen wij het priesterschap van God ontvingen.

Iedere keer als ik denk aan het priesterschap, denk ik aan de grote eer en het voorrecht dat wij hebben om in de naam van onze hemelse Vader te spreken en te handelen, en die verantwoordelijkheid is ons opgelegd. Dikwijls zeg ik: „Wat doen we ermee? Beseffen we wie wij zijn, wat we hebben en wat onze taak is?”

Tot jullie, jongemannen, zou ik willen zeggen: „Amuseer je; speel maar basketbal, voetbal, tennis; speel alles wat je wilt en doe alles wat je wilt, zolang het goed is. Maar waar je ook bent, eer je priesterschap zodat je een voorbeeld voor de wereld bent.

Ik wil graag kort de vraag bespreken hoe wij als priesterschapsdragers moeten leven, maar allereerst wil ik enkele woorden zeggen over het gezin. De vader moet er steeds aan den-

Door president N. ELDON TANNER,
Eerste raadgever in het Eerste
Presidentschap

ken dat het gezin het belangrijkste is in zijn leven. Hij mag zijn gezin nooit verwaarlozen. Als hij naar zijn gezin kijkt, moet hij bedenken dat het, indien hij nu en in alle eeuwigheid vreugde aan zijn gezin wil beleven, een vereiste is dat het leeft volgens de leringen van het Evangelie, en moet hij bedenken dat „geen ander succes een mislukt gezin kan compenseren.” Onthoud ook dat wat thuis geleerd wordt, de diepste indruk achterlaat. Onze kinderen worden daar gevormd.

Als de vader God, zijn vrouw en gezin liefheeft en zijn priesterschap eert, zal hij geen grote zorgen kennen. Als de priesterschap over de gehele wereld dat zou doen, zou onze invloed heel groot zijn. Sommigen zeggen misschien: „Maar hoe staat het met de meisjes, de moeders, de vrouwen?” Voor hen geldt hetzelfde,

maar ik spreek tot de priesterschap en hoe die moet handelen.

Heilig de Sabbatdag. Houd strikt het Woord van Wijsheid. Bid altijd, wees eerlijk tegen elkaar en uw medemens. Bestudeer het Evangelie. Weet wat van ons verwacht wordt, waarom we hier zijn, dat we waarachtig Gods geestkinderen zijn en we daarom zedelijk rein moeten zijn. Dit, vaders, moeten wij onze jongens leren.

Nu ik spreek over het gezin en de vader, wil ik u een voorbeeld stellen door voor te lezen wat zuster McKay heeft gezegd over president David O. McKay: „Ik ben heel, heel trots op mijn man. Hij is thuis even innemend, hoffelijk, beleefd, vriendelijk en lief als overal. Ik ben hem ook erg dankbaar. Ik zie niets verkeerd in hem. Ik bid dat onze broeders zullen proberen zijn voorbeeld in ieder opzicht te volgen.”

Ik geloof, broeders, dat wij geen betere raad zouden kunnen krijgen.

Als voorbeeld van goed onderwijs: ik herinner me een jongeman die me eens over zijn ouders vertelde. Zij gingen geregeld naar de tempel en hadden hem zodoende geleerd hoe belangrijk het is om naar de tempel te gaan en zelf waardig te zijn om het huis des Heren te betreden. Als ze van de tempel terug kwamen, spraken ze erover hoe fijn het was een jaar naar in de tempel te zien trouwen, wetend dat zij ouders konden worden van Gods geestkinderen en wat een groot voorrecht het voor hen was in de tempel te mogen zijn. Deze jongen kon nauwelijks wachten

op het moment dat hij zelf kon gaan om zijn endowments te ontvangen. Hij wist hoe belangrijk het was zichzelf voor te bereiden, rein en onbevlekt te zijn en daar naar toe te gaan in het besef dat de Here hem zou aanvaarden.

Ik wil graag uiting geven aan mijn waardering die ik altijd voor mijn vader heb gehad. Vader leerde ons bidden. Het scheen alsof hij rechtstreeks tot de Here sprak als hij geknield lag voor het gezinsgebed. Hij leerde ons het privégebed. Hij was eerlijk en betrouwbaar in al zijn handelingen. Ik zou willen dat ik de tijd had enkele belevenissen te verhalen waardoor ik leerde dat hij eerlijk en oprecht was in de omgang met zijn medemensen. Hij eerde zijn priesterschap en hij verwachtte van ons hetzelfde. Hij liet altijd zien dat hij veel van moeder hield.

Hoe druk we het ook hadden op de boerderij, toch nam hij ons dikwijls mee om te jagen of te vissen. Ik weet zeker dat het moeilijk voor hem was om weg te gaan, maar hij ging toch met ons mee. Maar nooit op zondag, die gedachte zou niet bij hem opkomen. Wij hebben altijd samen met hem de vergaderingen bezocht. Ik weet nog dat enkele van mijn vrienden zeiden: „Ik wou dat ik zo'n vader had. Het is zo fijn om bij hem te zijn.” En ik kan u zeggen dat wij — we hadden vier jongens — liever bij onze vader waren dan bij iemand anders, omdat hij een goede vader was. Vaders, het is belangrijk dat u bij uw jongens bent, zodat ze kunnen zien

hoe u leeft, en u kunt zien hoe zij leven.

Ik herinner me nog dat mijn vader vertrouwen in mij stelde. Zoals ik reeds zei, werkten we op de boerderij. 's Avonds of 's morgens vroeg riep hij mij om zijn plannen te bespreken, zijn programma voor die dag. Dan vroeg hij mij wat ik ervan dacht. Zullen we dit doen of zullen we dat doen? Ik voelde dat ik erbij betrokken werd. Nu, achteraf, weet ik wel dat hij zijn plannen al terdege had opgesteld, maar hij liet merken dat hij vertrouwen in mij had. Besef-

fende dat ik erbij betrokken was, werkte ik zo hard ik kon om mijn taak te volbrengen. Daarom hield ik van mijn vader.

Ook herinner ik me dat hij op een dag tegen me zei: „Jongen, ik heb liever dat jij me helpt dan dat ik iemand moet huren. Ik kan jou volledig vertrouwen en je dagproductie is behoorlijk.” Zulke waarderende woorden maken dat iemand graag goed doet wat van hem verwacht wordt.

Het is heel belangrijk dat we onze jongens helpen verheven doelen te stellen en ze dan helpen ze te be-

„Het is heel belangrijk dat we onze jongens helpen verheven doelen te stellen en ze dan helpen ze te bereiken”

reiken. Wij moeten begrijpen dat Satan aanwezig is en dat hij een realiteit vormt, zoals ons deze avond al twee keer is gezegd. Zijn taak is ons te vernietigen, te ontmoedigen, te verleiden en weg te leiden.

Ik wil graag een geweldige belevenis verhalen die veel indruk op mij gemaakt heeft. Ik hoop dat bisschop Featherstone het niet erg vindt als ik hem in mijn toespraak noem. Het gebeurde kort nadat ze uit hun mooie huis vertrokken waren. Ze hadden daar veel vrienden achtergelaten; waren er erg gezien. Hij was na zijn werk thuis gekomen en had gemakkelijke kleren aangetrokken. Toen kwam zijn jongste zoon Joe naar hem toe en zei: „Pap, wilt u mij een zegen geven, zodat ik me kan aanpassen en me hier thuis voelen en gelukkig zijn.”

Zijn vader ging naar boven en trok andere kleren aan. Toen hij de trap afliep vroeg zijn vrouw: „Je gaat toch niet uit vanavond?” Hij zei: „Ik ga iemand een zegen geven.” En vervolgens: „Joe heeft een speciale zegen gevraagd en ik wil fatsoenlijk gekleed zijn en het priesterschap eren en Joe laten zien dat ik belangstelling voor hem heb. Bovendien wil ik het hem mogelijk maken zich over de zegen te verheugen vanwege het geloof dat hij in mij en in het priesterschap heeft.”

Deze geest moeten ook wij hebben, broeders. U zult zich natuurlijk kunnen voorstellen wat er gebeurde toen hij het zijn vrouw vertelde. De tranen rolden haar over de wangen toen ze

besepte dat ze een man had, de vader van haar zoon, die een voorbeeld wilde zijn en die zoveel belangstelling toonde, dat hij zich wilde toebeelden de Here te vertegenwoordigen in het priesterschap dat hij draagt.

Ik wil graag een paar woorden richten tot de bisschoppen, tot de ambtenaren in wijken en ringen, daarbij begrepen ring- en zendingspresidenten. Wij hebben een zware taak; 'n bisschop is in 't bijzonder belast met de Aäronische priesterschap. Daar is vanavond al veel over gezegd, maar ik wil er toch nog enkele woorden over zeggen. U moet iedereen bij zijn voornaam kennen. Toon uw belangstelling voor hem; let op hem. Als u zijn voornaam kent, gebruik die dan.

U zult zich herinneren, dat toen God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph verschenen, God Zich op de vraag van Joseph tot hem wendde en zei: „Joseph” — Hij noemde hem bij de naam — „dit is Mijn geliefde Zoon”. (Zie Joseph Smith 2 : 17.) Een jongen hoort graag zijn naam noemen.

Onthoud dit en herinner onze jongens er altijd aan dat zij, als dragers van het priesterschap, de Here vertegenwoordigen als ze handelen in het ambt dat ze bekleden. Ze kunnen best hun pleziertjes hebben, elders, en spelen wat ze willen, maar als onze jongens uitvoering geven aan het priesterschap, moeten ze zich ervan bewust zijn dat ze de Here vertegenwoordigen en zodanig gekleed gaan, voorbereid, nederig en eerbie-

dig zijn, dat ze Hem vertegenwoordigen zoals het hoort.

En bisschoppen, het is belangrijk dat wij ze begrip en waardering bijbrengen voor wat het priesterschap betekent. Toen ik bisschop was, waren er in mijn wijk zes jongemannen die oud genoeg waren om tot ouderling te worden geordend. Ik kon er maar vijf aanbevelen want één van hen had zich er niet op voorbereid. We hebben er verscheidene keren over gesproken en hij zei mij: „Ik ben niet waardig.” Hij had er zelf veel verdriet van, maar hij verwachtte niet dat hij bij de ringpresident zou worden aanbevolen. Zijn oom kwam naar mij toe en zei: „U zult die jongen er toch niet van weerhouden met zijn vijf vrienden vooruitgang te maken?” Hij pleit te bij mij voor zijn verhoging en zei: „U jaagt hem de Kerk uit als u het niet doet.”

Ik heb deze man uitgelegd: „Het priesterschap is het belangrijkste dat wij deze jongen kunnen geven. We overhandigen het priesterschap niet op een zilveren presenteerblaadje. Deze jongen en ik begrijpen elkaar en hij is nog niet klaar om tot ouderling te worden geordend.” Hij kreeg geen aanbeveling.

Een paar jaar later bezocht ik hier op dit tempelplein een algemene conferentie. Er kwam een jongeman naar mij toe die zei: „President Tanner, kent u me nog? Ik ben die jongen die geen aanbeveling kreeg om tot ouderling te worden geordend.” Hij stak zijn hand uit en zei: „Ik wil u daarvoor bedanken. Ik ben nu bisschop in

Californië. Wanneer u mij destijds een aanbeveling had gegeven toen ik er niet waardig voor was, zou ik waarschijnlijk nooit het priesterschap geëerd hebben en begrepen hebben wat er van iemand verwacht wordt. Ik zou zeker geen bisschop geworden zijn."

Bisschoppen, deze jongemannen verwachten niet iets voor niets. Ze hebben geen waardering voor wat ze cadeau krijgen. Ze moeten begrip en waardering hebben voor wat het priesterschap inhoudt en vervolgens worden voorbereid om dat priesterschap waardig te zijn, alvorens verhoogd te worden.

Door een vraaggesprek komt u erachter of ze waardig zijn voor een tempelaanbeveling, voor verhoging in het priesterschap, voor een zending, of voor wat u anderszins met ze voor hebt. Overtuig u ervan dat ze klaar zijn. Men bewijst er niemand een dienst mee door iemand aan te bevelen die niet klaar is, het tegenovergestelde is het geval. Doe het dus niet. Help ze begrijpen wat het betekent en leer ze hoe belangrijk het is klaar en waardig te zijn. Moedig ze aan, laat ze weten dat u van ze houdt en doe alles wat u kunt om ze te helpen zich voor te bereiden.

Ik zou willen zeggen bisschoppen, als vader van de wijk heeft u het grote voorrecht, de grote vreugde, in alle aangelegenheden van de wijk leiding te geven en deze jongelui bij te staan die jongemannen te worden, die eens leiders van wijk en ring zullen zijn. Die eens op dit podium zullen zitten.

Met enkelen van hen zal dat zeker zo zijn. Help ze zich voorbereiden en breng ze waardering bij, zodat ze in staat zijn verantwoordelijke functies te bekleden. Ik wil u dit nog zeggen: Niet iedereen die het priesterschap draagt kan voor een leidende functie geroepen worden, maar het dragen van Gods priesterschap is een groot voorrecht, een grote zegen, en alleen als wij het eren zal het ons voorbereiden op zaligheid en verhoging. Indien wij gewillig zijn de Here te dienen, waarvoor we ook geroepen worden. Het priesterschap van God is iets wat de wereld niet heeft.

Bisschoppen, u hebt nog een andere taak. U bent rechter in Israël en dient altijd in liefde en vertrouwen over de overtreders te oordelen en ze met het verdelgen in uw hart uw verantwoordelijke taak uit te oefenen, bejegenen en bijstaan. Ring- en zendingspresidenten dragen deze verantwoordelijkheid ook. Als er ongerechtigheid voorkomt is het belangrijk dat u vriendelijk bent voor de overtreders, hem uw belangstelling toont en hem tot bekering brengt. Dat is vriendelijkheid. Heb iedereen lief, maar duld geen ongerechtigheid. Wanneer het mocht voorkomen dat er iets verkeerd is, is het uw plicht het te onderzoeken en alle overtredingen te behandelen, al naar gelang de ernst van de zaak. Door juist handelen kunt u misschien verdere overtreding voorkomen.

Bestudeer de Schriften en uw handboeken en doe wat erin staat. Bisschoppen en ringpresidenten moeten

deze taak niet uit de weg gaan. Hij die zegt dat hij nooit iemand hoefde bestraffen, de les lezen, onder censuur stellen of excommuniceren, en ook niet van plan is dat te doen, heeft een geheel verkeerde houding en loopt de kans zelf ter verantwoording geroepen te worden.

De Here heeft gezegd: „Met elk lid der kerk van Christus, dat zondigt, of op een overtreding wordt betrapt, zal worden gehandeld, zoals de Schriften voorschrijven.” (L&V 20 : 80.)

President John Taylor heeft dit gezegd: „Ook heb ik gehoord dat sommige bisschoppen proberen de overtredingen van mensen te bedekken; in de naam van God zeg ik dat zij ze dan zelf moeten dragen en ernaar geoordeeld zullen worden; en ik zeg u dat iedere man die heult met ongerechtigheid, die ongerechtigheid zelf opgelegd krijgt. Indien iemand van u deel heeft aan de zonden der mensen, of deze steunt, zult u ze zelf opgelegd krijgen. Hooft u dat, bisschoppen en presidenten? God zal ze van uw hand eisen. U bent niet in die functie geplaatst om te knoeien met de beginselen van rechtvaardigheid, noch om de schanddaden of corrupties van mensen te bedekken.” (*Conference Report*, april 1880, blz. 78.)

De zaken die door de Kerk behandeld worden omvatten — maar zijn niet beperkt tot —: ontucht, overspel, homoseksuele praktijken, abortus of andere inbreuken op de zeden; onmatigheid; misdaden, waaronder moreel verwerpelijke handelingen als inbraak, flessetrokkerij, diefstal of moord; af-

val, openlijk verzet en opzettelijke ongehoorzaamheid aan de wetten en regels van de Kerk; wreedheden tegenover vrouw en kinderen; het propageren of uitoefenen van het meervoudige huwelijk; of welke vorm van on-christelijk gedrag ook, waardoor de wet en orde van de Kerk wordt overtreden.

Zij die zich aan overtreding schuldig maken zijn nooit gelukkig, totdat zij hun zonden belijden en zich bekeren. De ondervinding heeft geleerd dat iedere overtreder die behandeld wordt zoals dat hoort — in liefde en met het verlangen hem te helpen en met de juiste tuchtmaatregelen —, met een zuiver geweten opnieuw kan beginnen, en dan, dan alleen, de vooruitgang kan maken die hij anderszins niet kan maken. Hij zal u dankbaar zijn en als u probeert hem te helpen, zal de Here zowel u als de bekeerling zegenen.

Graag zou ik nog enkele woorden willen zeggen tot de jongens en jongemannen die het priesterschap dragen, in het bijzonder tot de jongemannen. Vanavond is u gezegd wat u verantwoordelijkheid is. Ik wil bij u benadrukken zedelijk rein te blijven. Bereid u voor op de grote zegeningen door het priesterschap, bijvoorbeeld de zegeningen van de tempel, het vervullen van een zending, en andere dingen die u kunt doen in het ambt dat u draagt. Geen man, jong of oud, die het priesterschap van God draagt, kan dat priesterschap eren zonder dat hij de vrouw eert en respecteert. Iedere jongeman moet

bereid zijn de deugd van een vrouw met zijn leven te beschermen, als dat nodig mocht zijn; zich nooit aan een vrouw te vergripen, of iets te doen dat haar zou ontoren of er de oorzaak van zou kunnen zijn dat zij haar deugd verliest. Iedere jonge vrouw heeft het volste recht zich veilig te voelen als ze uitgaat met een jongeman die het priesterschap bezit, en te weten dat hij haar in ieder opzicht zal respecteren en beschermen.

We weten allemaal dat de moraal in de wereld ver te zoeken is. Hoewel we in de wereld verblijven, moeten we niet van de wereld zijn. Ongeacht of uw kameraden nu wel of niet lid van de Kerk zijn en of ze nu wel of niet zondigen, zij verwachten van u, drager van het priesterschap, dat u dat priesterschap eert, en ze zullen u respecteren als u dat doet. Anders verliezen zij hun vertrouwen in u en het respect voor u en de Kerk.

Als wij elke dag zo zouden leven dat we de bisschop, gemeentepresident, ringpresident, de president van de Kerk of de Here recht in de ogen kunnen kijken en zeggen: „Ik doe mijn best om mijn priesterschap te eren”, dan is het goed.

Geen enkele jongeman moet een tempelaanbeveling aanvragen als hij schuldig is aan een ernstige overtreding. Ook mag hij niet verwachten dat hij op zending zal worden geroepen, of verlangen dat hij in het priesterschap zal worden verhoogd, totdat hij zich bekeert en deze roeping waardig is. Ik kan me geen grotere teleurstelling, geen groter verdriet of smart

indenken dan als er een zending die niet waardig is, niet toegewijd, schuldig is aan overtreding, oneervol naar huis wordt gezonden, onder censuur gesteld of geëxcommuniceerd. Dit is een grote teleurstelling voor zijn collega. De zendingspresident heeft zielepijn als hij moet spreken met een van zijn zendingen die heeft gezondigd, of dat nu vóór zijn komst was of terwijl hij in het zendingsveld was. Hem wacht de moeilijke taak hem naar huis te sturen. Het doet zijn vader verdriet, en de bisschop en ringpresident, en degenen met wie hij zo nauw heeft samengewerkt. Het is een openlijke belediging van de Here en tast het leven van de zending ernstig aan.

Moge de Here ons helpen dat wij waarderen wie we zijn, en ernaar te leven, beseffend dat wij het priesterschap van God dragen in de Kerk van Jezus Christus, beseffend dat wij de enige mannen op aarde zijn die het gezag hebben in naam van God te spreken. Vanavond zijn in deze verschillende gebouwen alle verschillende ambten in het priesterschap van de Kerk vertegenwoordigd. Het succes en de vooruitgang van deze Kerk hangt af van u, priesterschapsdragers. Dat wij zullen aantonen waardig te zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Drie regels voor het eren van onze roeping in het priesterschap

Hoe onze roeping in het priesterschap te eren

Mijn geliefde broeders in het priesterschap:

Ik spoor ieder van ons aan, en indien ik er de macht voor had zou ik ieder van ons inspireren, onze roeping in het priesterschap te eren.

Als wij geordend worden tot het priesterschap sluiten wij een verbond met de Here dat wij onze roeping zullen eren. Tezelfder tijd sluit Hij een verbond met ons dat, indien wij dit doen, we „... door de Geest geheiligd ter vernieuwing [van onze] lichamen” en „... de zonen ... van Abraham, en de kerk en het koninkrijk en de uitverkorenen Gods” worden, en ons zal alles gegeven worden dat de „... Vader heeft ...” (Zie L&V 84 : 33-38.)

De duidelijk aangegeven straf voor het verbreken van ons verbond en het zich afkeren ervan is dat wij „... geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld.” (L&V 84 : 41.)

Toen Hij het verbond openbaarde zei de Here tegen de broeders die bijeengekomen waren:

„En nu geef Ik u een gebod, om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

„Want gij moet leven bij ieder woord dat de mond Gods uitgaat.” (L&V 84 : 43-44.)

Om onze roeping in het priesterschap te eren zijn tenminste drie dingen vereist:

Ten eerste, het verlangen alles in het werk te stellen het te doen.

Ten tweede, dat we de woorden van

Door president MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste
Presidentschap

het eeuwige leven zoeken en er over nadenken.

En ten derde, dat we bidden.

Teikens opnieuw wijzen de Schriften erop dat de mens van de Here ontvangt volgens zijn verlangen. Alma zei:

„... ik weet, dat [God] de mensen geeft volgens hun verlangen, hetzij ten dode of ten leven; ja, ik weet dat Hij de mensen bedeeft naar hun wil, hetzij voor hun heil of voor hun ondergang.” (Alma 29 : 4.)

Jezus handelde volgens dit beginsel. Johannes schreef op zijn perkament: „... de Here zeide tot mij: Johannes, Mijn geliefde, wat verlangt gij? Want indien gij vraagt wat gij wenst, zal het u worden gegeven.

„En ik zeide tot Hem: Here, geef mij macht over de dood, opdat ik moge leven en zielen tot U brengen.

„En de Here zeide tot mij: Voorwaar,

voorwaar zeg Ik tot u: Omdat gij dit verlangt, zult gij in leven blijven, totdat Ik in Mijn heerlijkheid kom, en gij zult profeteren voor natïën, geslachten, talen en volkeren.” (L&V 7 : 1-3.) Aan het begin van deze bedeling zei de Here tot de vader van de profeet: „... indien gij verlangtens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.” (L&V 4 : 3.)

Twee maanden later zei Hij tot Joseph Smith en Oliver Cowdery: „... gelijk gij van Mij verlangt, aldus zal het u geschieden ...” (L&V 6 : 8.) Hoe belangrijk het verlangen is blijkt duidelijk uit deze aanhalingen uit de Leer en Verbonden 18:

„En nu, ziet, er zijn Anderen die worden geroepen om Mijn evangelie te verkondigen, zowel tot niet-Jood als tot Jood;

„Ja, namelijk twaalf; en de Twaalfen zullen Mijn discipelen zijn en zij zullen Mijn naam op zich nemen; en de Twaalfen zullen met een vol voornemen des harten *verlangen* Mijn naam op zich te nemen.

„En indien zij met een vol voornemen des harten Mijn naam op zich verlangen te nemen, worden zij geroepen ...

„En nu, ziet, Ik geef u, Oliver Cowdery, alsmede David Whitmer, opdracht om de Twaalfen uit te kiezen, die de *verlangens* zullen hebben waarvan Ik heb gesproken;

„En aan hun *verlangens* en hun werken zult gij hen kennen. (L&V 18 : 26-28, 37-38. Cursivering toegevoegd.) Het verlangen dat deze mannen moesten hebben, was niet het verlan-

gen om voor een functie geroepen te worden. Het was het verlangen de naam van Christus op zich te nemen „met een vol voornemen des harten.” Ik herinner me iets uit de tijd dat ik in het zendingsveld werkte en probeerde bij een ontmoedigde zending weer belangstelling op te wekken. Tenslotte vroeg ik hem: „Is er iets dat je graag zou willen?” Hij zei: „Ja, broeder Romney, ik zou graag apostel willen zijn.”

Niemand moet streven naar aanstelling in een bepaalde functie in de Kerk. Een dergelijk streven is geen rechtvaardig verlangen; het is een streven zichzelf te behagen. Wij moeten een gemotiveerd verlangen hebben onze roeping in het priesterschap te eren, wat het ook is. Dat verlangen moeten wij tonen door volgens het Evangelie te leven en ijverig te doen, waarvoor we geroepen worden. Een bepaalde functie in de Kerk zal de functionaris niet redden. Zijn redding hangt af van het feit hoe goed hij zich kwijt van de plichten van het ambt waarvoor hij werd geroepen. De profeet zei:

„Als wij nagaan wat er geëist wordt van een dienstknecht des Heren, die het Evangelie moet prediken, komen wij tot de slotsom dat er slechts weinigen geschikt zijn om zelfs maar Priester te zijn. Als een Priester echter zijn plicht verstaat, en zijn roeping en bediening, en geleid door de Heilige Geest predikt, zal zijn vreugde even groot zijn als wanneer hij deel uitmaakte van het Eerste Presidentschap. De organisatie heeft zijn dien-

„... Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.”

— II Ne. 32 : 3

sten nodig, evenals de diensten van de leraars en diakenen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 119.) De wens alleen is geen goed verlangen. Noch onverstaanbaarheid, maar een motiverende overtuiging die tot daden aanzet. Een van de dingen waartoe een priesterschapsdrager wordt aangezet is over de woorden van het Evangelie na te denken.

Daar wij niet kunnen „leven... bij alle woord dat door den mond Gods uitgaat” tensij wij weten wat het betekent, is het noodzakelijk dat we ze bestuderen. De Here heeft ons geboden dit te doen.

Toen de Joden met Jezus twistten omdat Hij zei dat God Zijn Vader was, antwoordde Jezus scherp: „Onderzoek de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.” (Joh. 5 : 39.)

In de inleiding van het Boek der Geboden zegt de Here: „Onderzoek

deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetiën en beloften die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.” (L&V 1 : 37.)

Wij hebben de goddelijke opdracht „de beginselen van Mijn evangelie [te] onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan...” (L&V 42 : 12.) Dat kunnen we niet, tensij wij ze kennen.

Tot Joseph de profeet, Oliver Cowdery en John Whitmer zei de Here: „Ziet, Ik zeg u, dat gij uw tijd moet wijden aan het bestuderen der Schriften...” (L&V 26 : 1.)

Tot de Heiligen in Kirtland zei hij over de aanwijzingen die hij had gegeven: „Luistert naar deze woorden. Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld. Bewaart deze dingen als een schat in uw hart, en laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn.” (L&V 43 : 34.)

Lezende in de Schriften, werd ik getroffen door de woorden *nadenken, overwegen, overpeinzen*, die geregeld in het Boek van Mormon worden gebruikt. Het woordenboek zegt dat deze woorden (het zijn synoniemen) betekenen „over iets nadenken, ernstig nadenken over”. Moroni gebruikte de uitdrukking aan het eind van zijn verslag:

„Ziet, ik wilde u vermanen, dat, wanneer gij deze dingen zult lezen — indien het volgens Gods wijsheid is, dat gij ze zoudt lezen — gij wildet bedenken hoe barmhartig de Here jegens de mensenkinderen is geweest... en het in uw hart *overwegen*.” (Moro. 10 : 3. Cursivering toegevoegd.)

Jezus zei tot de Nephieten:

„Ik bemerk dat gij zwak zijt, dat gij niet al Mijn woorden kunt begrijpen . . .

„Gaat daarom naar uw woonplaatsen en *overdenkt* wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij moogt begrijpen . . .” (III Ne. 17 : 2-3. Cursivering toegevoegd.)

Overwegen of overdenken is voor mij een soort gebed. Het was in ieder geval een openstellen voor de Geest des Heren. Nephi vertelt ons van zo'n geval:

„Toen ik had gewenst de dingen te weten, die mijn vader had gezien, en geloofde, dat de Here bij machte was deze dingen aan mij bekend te maken, werd ik, terwijl ik dit in mijn hart *overlegde*, in de Geest des Heren weggevoerd op een zeer hoge berg . . .” (I Ne. 11 : 1. Cursivering toegevoegd.)

Daarna volgt het verslag van het grote visioen dat hem door de Geest des Heren werd gegeven omdat hij de woorden van zijn vader, als profeet, geloofde en zijn verlangen om er meer over te weten zo groot was, dat hij erover nadacht en bad.

President Joseph Fielding Smith vertelde ons: „op 3 oktober 1918 zat ik in mijn kamer en *dacht na* over de Schriften . . .” Op dat moment waren zijn gedachten bij de woorden van Petrus dat Christus „. . . henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft” (I Pet. 3 : 19) terwijl Zijn lichaam in het graf lag.

„Terwijl ik *nadacht* over deze dingen

die geschreven zijn,” gaat president Smith verder, „werden de ogen van mijn verstand geopend en de Geest des Heren rustte op mij en ik zag de doden in menigten, zowel klein als groot . . .” Dan geeft hij ons verslag van zijn grote visioen aangaande het zendingswerk onder de doden in de geestenwereld. (*Gospel Doctrine*, blz. 472. Cursivering toegevoegd.)

Verlangen, onderzoeken en nadenken over „de woorden van het eeuwige leven”, deze drie tezamen, hoe belangrijk ze ook zijn, zouden ontoereikend zijn zonder gebed.

Het gebed is de sleutel waarmee wij de deur naar de Heiland openen. „Zie,” zegt Hij, „Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.” (Op. 3 : 20.)

Sedert den beginne is ons geleerd te bidden. De Here gebood Adam en Eva „de Here hun God te aanbidden” en later zond Hij een engel om tot hen te zeggen: „gij moet u bekeren en God voor immer in de naam van de Zoon aanroepen.” (Moz. 5 : 5, 8.) Jezus leerde de Nephieten:

„Ziet, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.

„Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden;

„Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen

en uw kinderen mogen worden gezegend.” (III Ne. 18 : 18-19, 21.)

In deze bedeling, zelfs nog voor de Kerk was georganiseerd, zei de profeet:

„Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (L&V 10 : 5.) Hij gaf de priesters opdracht om „de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgene te bidden . . .” (L&V 20 : 47 en 51.)

Van de leden van de Kerk die vertrokken om Jackson County in Missouri op te bouwen, zei Hij: „. . . hij die niet op de gezette tijden zijn gebeden tot de Here opzendt, voor de rechter van Mijn volk moet worden geroepen.” (L&V 68 : 33.)

En tenslotte zei hij: „. . . bid altijd, opdat de boze geen macht over u zal hebben, en u uit uw plaatsen zal verwijderen.” (L&V 93 : 49.)

Tot slot zou ik u willen vragen te luisteren naar de vermaning van Nephi. Ik hoop dat ze op u even diepe indruk maakt als op mij. Hij zegt:

„Ziet, mijn geliefde broeders . . .

„. . . Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen wat gij moet doen.

„Indien gij nu deze woorden niet kunt verstaan, nadat ik ze heb gesproken, dan is het, omdat gij niet vraagt noch klopt; daarom wordt gij niet tot het licht geleid, maar moet gij in duisternis omkomen.

„En nu, mijn geliefde broeders, bemerk ik, dat gij nog in uw hart overlegt; en het doet mij leed dat ik hierover moet spreken. Want indien gij naar de Geest zoudt willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten dat gij moet bidden; want de boze geest leert een mens niet te bidden, maar leert hem dat hij niet moet bidden.

„Doch ziet, ik zeg u, dat gij steeds moet bidden en niet versagen; dat gij niets voor de Here moet doen, tenzij gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat uw handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (II Ne. 32 : 1, 3-4, 8-9.)

Dat de Here ons, dragers van het heilige priesterschap, zal helpen zo'n groot verlangen te krijgen. Dat wij door zoeken naar de woorden van het eeuwige leven en door erover na te denken en er over te bidden, geleid zullen worden onze roeping in het priesterschap te eren. Dat we daarbij waardig mogen zijn om de beloofde zegeningen te ontvangen van het „verbond dat tot het priesterschap behoort”, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Geef

Geef uw vrienden „De Ster” cadeau

Weet u een beter geschenk?

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	SSS	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Delft									X			Hoorn, Richard S.
Dordrecht								X				Friedl, Marinus
	X	X										Geus, Edward John de
			X									Heuvel-Van Rooy, Christina J. van den
			X									Kaalverink, Geoffrey H.
			X									Linden-Nederveen, Willemina C. van der
's-Gravenhage			X									Vernos, Geertruida F.
			X									Klinkenberg, Carolina W.
			X									Martherus, Robin E.
			X									Martherus, Wendy S.
			X									Blitterswijk, Ronald A.
			X									Buuringen, Louise van
	X	X										Mooij, Romy P.
			X					X				Piket, Robert P. F.
			X									Spek, John D. B. R. van der
			X									Zoeren, Willem O. K. van
			X									Zwet, Sylvia B. van
Leiden							X					Jongkees, Merryn P.
			X									Matla, Susanna E. G.
			X					X				Uijterlinde, Arie P.
			X									Uijterlinde-Van der Laan, Hermina J. J.
Rotterdam-Noord			X									Verhoeff, David J. C.
			X									Verhoeff, Jeanette S.
			X									Visser, Peter G. P.
Schiedam-Vlaardingen			X					X				Bas, Arie J. P. van der
			X					X				Weteling, Jan J.

Kerstcadeau? Abonnement!

Weggeven van uw overvloed!

Met de Kerst beleven we een heerlijke tijd, want meer dan anders willen de mensen dan in liefde en eenheid met elkaar leven, en dan willen ook meer mensen dat. De boodschap die de engel zoveel eeuwen geleden aan de herders heeft gebracht: „Ik verkondig u grote blijdschap die al den volke wezen zal” (Lukas 2:10) lijkt miljoenen kinderen van onze Vader althans oppervlakkig geraakt te hebben, en naar ik meen ook wel wat dieper. Het geeft blijdschap te *geven*. En met Kerstmis *geven* talloze mensen, met het verlangen grote blijdschap te brengen in het leven van anderen. Wat er gegeven wordt en het motief dat er achter schuilt is van groot belang, wil de ontvanger er al dan niet grote blijdschap van hebben.

Wat zal onze *blijde boodschap* dit jaar zijn? Zal die *blijdschap* geven aan degenen die ze ontvangen? Ieder van ons heeft misschien iets moois op het oog dat hij of zij aan zijn geliefden en vrienden wil geven. We gaan kerstkaarten sturen en cadeautjes geven. Hoe zullen de ontvangers en ontvangsters van onze giften te moede zijn als de Kerst voorbij is? Zal er reden zijn zich te verheugen en onze naam gezegend te noemen? Zal onze gift de waarde hebben anderen *een nieuw hart en een nieuwe geest* te geven?

Vele geschenken komen goed van pas, maar het enige dat eeuwige en blijvende waarde heeft is natuurlijk het Evangelie van Jezus Christus. Waar zouden we anderen beter iets van kunnen geven

dan uit de heerlijke schatten van waarheid uit het Evangelie? Ik wil ieder van u aansporen dat u van uw grote blijdschap om het Evangelie iemand deelgenoot maakt. Ik zou willen voorstellen dat u met uw gezin een gezin uitkiest dat u van deze blijdschap onder biddend opzien tot God deelgenoot kunt maken. Denk ernstig na over het feit dat u „om niet ontvangen hebt”, en dat u nu de opdracht hebt gekregen van de Gever, de Here Jezus Christus, om ook „te geven om niet”. Ik bid dan ook nederig dat ons geschenk aan anderen in deze feestelijke tijd moge zijn ter ere van Hem wiens geboorte we herdenken, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Max L. Pinegar,
president Nederlandse Zending

Weggeven van uw vrede!

In Helman 14 lezen wij: „Ziet, ik geef u een teken; want het zal nog vijf jaren duren, en ziet, dan komt de Zoon Gods om allen te verlossen, die in Zijn naam zullen geloven.”

En in Micha 5 staat: „En gij, Bethlehem Efratha, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël.

Twee profetieën, waarvan wij de vervulling, nu zo'n kleine 2000 jaar geleden, deze maand gedachten.

Er zijn meer profetieën. Ze voorspellen dat Christus andermaal zal wederkomen.

De eerste maal accepteerden slechts weinigen de Heiland. Hoe zal dat zijn wanneer Hij andermaal komt?

Verwacht u Hem en bereidt u zich voor op Zijn komst?

Alle goedwillende mensen op deze aarde verlangen naar vrede. Wanneer Hij wederkomt zal de vrede gevestigd worden.

Moge deze zekerheid de vrede in uw hart geven die de wereld ontbeert. En moge u de vrede die in uw hart is uitdragen in deze wereld.

Wij staan voor een nieuw jaar. Als wij de Here lief hebben en Zijn geboden onderhouden zal het voor ons een veilig jaar zijn, vol vrede, wat er in de wereld ook gebeure.

Dit getuigenis wil ik u mededelen, in de naam van onze Heiland.

C. de Bruijn,
president Hollandse Ring

... ingang ...

... uit alle landen ...

... Oostenrijker uit Zwitserland ...

... steeds repeteren ...

... tenoren en bassen uit Utah ...

... 800 Europese koorleden ...

... en maar repeteren ...

... geliefde broeder Lee ...

... Franse autoriteit, Amerikaans koor ...

... zonovergoten ...

... Nederlandse autoriteit,
Duitse taal ...

... Oostenrijks-Nederlandse
genealogie-correspondentievriendschap ...

MÜNCHEN 73

... president Lee met tolk ...

... algemene autoriteit beluistert
Nederlands ...

... geliefde zuster Lee ...

... verslaglegging op hoog
niveau ...

... gehoord en gezien ...

